

"ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ..

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 9ου καὶ 10ου ΤΕΥΧΟΥΣ

	Σελίς
—Κρίσις τῆς Ἀντιπολιτεύσεως. « <i>Δαϊκὸν Μέτωπον</i> ». Ἀποσαφήνις ἐννοίας καὶ περιεχομένου, Στρατηγικὴ τοῦ Κ. Κ. Τί ζητεῖ ὁ Ἕλλην. Λαός. Δεξιὰ καὶ Ἀριστερά. Κοινωνικὴ Πολιτικὴ. Τραγικὴ ἀπάτη	89 - 95
—Ἡ συμφωνία ἐπὶ τοῦ Αὐστριακοῦ. Στροφή τῆς Σοβιετικῆς Ρωστικῆς πολιτικῆς	95
—Ἡ ἀλύτρωτος Β. Ἡπειρος καὶ τὸ Β. Β. C.	96
—Ἡ Ἑκπαιδευτικὴ Πολιτικὴ	97
—Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως. Ἡ Δημοσία ἐπιχειρήσις Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.)	100
—Τὰ παῖδια παίζει... Ἡ Γενικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως Ἐγκύκλιος τοῦ Πρωθυπουργοῦ	98
—Τὸ Μόνιπον... Τὰ παλαιὰ κόμματα	99
—Τὸ Κέντρον Παραγωγικότητος	99
—Διπλωματικά	100
—Πρὸς τὸν «Ἐνιαῖον Φόρον» ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος	103
—Ἀθλητικά. Ἐξετελισμὸς ἐπὶ τοῦ Διεθνoῦς πεδίου	107
—Τὸ Κράτος, οἱ Κυβερνῶντες καὶ ὁ Λαός. <i>Πρὸς τὸ Νέον Κράτος Δικαίου Στοργῆς καὶ Προστασίας τοῦ Λαοῦ</i>	108
—Ἐκθεσις τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν. Οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς Χώρας	105
—Ὁ Βόλος. Αἱ ἐκ τῶν σεισμῶν καταστροφαί	100
—Πρωτεύουσα καὶ Ἐπαρχίαι. Δυνατότης ἀναζωογονήσεως Ἐπαρχίας. Κίνημα κατὰ τῆς φορολογίας ἐν Γαλλίᾳ	111
—Ἀμερικανικαὶ Βάσεις ἐν Ἰσπανίᾳ	112
—Ὁ ἐπανέξοπλισμὸς τῆς Γερμανίας	112

ΕΤΟΣ Β'. 15 καὶ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955 ΦΥΛΛΑ 9 καὶ 10

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΝ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ

Ἐπιμελεία ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

π. Βουλευτοῦ - Δικηγόρου

Δραγατσανίου 4 Πλατεία ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

(Παραπλεύρως παλαιοῦ Ὑπουργ. Ἐσωτερικῶν)

ΑΘΗΝΑΙ

“ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ,”

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΤΟΣ Β'
Αρχαγασανίου 4 ΠΑΝΑΓ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ Φύλλον 9 - 10
(Πλατεία ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) "Εκδόσις Δεκαπενθήμερος (Σελ. 89 - 112)
ΑΘΗΝΑΙ Υπό ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ 15 & 30 Ἀπριλίου
Τηλ. 23.191 π. Βουλευτοῦ 1955

23 Ἀπριλίου 1955

Ἡ ἐνταθεῖσα ἀπὸ τινος κρίσις εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ἔφερεν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς πολιτικῆς πραγματικότητος τὸ παλαιὸν θέμα τοῦ «Λαϊκοῦ Μετώπου».

Ἡ ὀρθοφρονοῦσα κοινὴ γνώμη δικαίως φοβεῖται τὸν σχηματισμὸν του. Ὅχι μόνον διότι ἐσυνήθισε νὰ δυσπιστῇ πρὸς ὅλα τὰ παρεμφερῆ τεχνάσματα τῆς κομμουνιστικῆς συνωμοσίας ἀλλὰ καὶ διότι ἐξ ἐνστικτοῦ ἀντιλαμβάνεται ὅτι τοιοῦτου εἵδους πολιτικοὶ σχηματισμοὶ μὲ τὴν ἀναπότρεπτον στυγερὰν τῶν πολιτικῶν δυνάμεων τῆς χώρας εἰς δύο ἀντιπάλους παρατάξεις, μοιραίως ὀδηγοῦσιν εἰς νέους παροξυσμοὺς ἐμπαθείας, εἰς ὑποβιβασμὸν τῆς ποιοτικῆς στάθμης τῆς λαϊκῆς ἀντιπροσωπείας καὶ εἰς ματαίωσιν πάσης προσπάθειας πολιτικῆς ἀνανεώσεως τῆς χώρας.

Ἐὰν εἶναι ὅμως πλήρως ἀποσαφηνισμένη ἡ συνείδησις τοῦ κιν. δύνου τὸν ὅποιον, ἐνέχει ὁ σχηματισμὸς ἐνὸς «Λαϊκοῦ Μετώπου», δὲν φαίνεται ἀντιθέτως νὰ εἶναι καθόλου ἀποσαφηνισμένη, οὔτε ἡ ἔννοια οὔτε τὸ περιεχόμενον τὸ ὅποιον δίδεται εἰς τὸ σχῆμα αὐτό, ἀπὸ ὅσους τὸ χρησιμοποιοῦν εἰς τὰς πολιτικὰς τῶν ἐπιδιώξεις.

Διὰ τοὺς μὲν προβάλλεται ὡς ἀνώδυνος ἐκλογικὸς συνδυασμὸς ἀπαραίτητος ὅπως - τηρουμένων βεβαίως ὅλων τῶν προσχημάτων - κινητοποιήσῃ εἰς τὸ μέτωπον τῆς ἀντισυναγερμικῆς παρατάξεως τὰς ἀριστεράς ἐν τῇ χώρᾳ ἐφεδρείας. Διὰ τοὺς δέ, ἀποτελεῖ εὐπρόσδεκτον μορμολύκειον, εἰς τοῦ ὁπλοῦ τὰς τρομακτικὰς ἱκανότητάς δύναται τις νὰ ἐμπιστευθῇ προκειμένου νὰ κινητοποιήσῃ ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς κυβερνητικῆς παρατάξεως ὅλας τὰς ἀνησυχίας καὶ ὅλας τὰς συνταρακτικὰς ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας διηγείρεν ἡ κομμουνιστικὴ θεωμηνία. Μεταξὺ κινδύνων πραγματικῶν καὶ κομματικῆς αὐτῶν ἐκμεταλλεύσεως, εἶναι φυσικὸν ὁ νοῦς τοῦ ὀρθοφρονούντος πολίτου νὰ διστάζῃ καὶ εἰς τὴν νέφωσιν τὴν ὁποίαν προκαλοῦν οἱ ἐκατέρωθεν ἀφορισμοί, αἱ περίτεχνοι συγκαλύψεις τῆς πραγματικότητος καὶ πρὸ παντὸς ὁ ἀδιάκοπος μετασχηματισμὸς τῶν ἐννοιῶν ὑπὸ τὸ κράτος διαρκῶς μεταβαλλομένων καταστάσεων, ἢ παραπλάνησις καὶ τὰ ὀλισθήματα καθίστανται συχνάκις ἀναπότρεπτα. Τὰ ἴδια πράγματα δὲν περιέχονται πάντοτε εἰς τὰς ἰδίας λέξεις· οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι δὲν

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΩΝ “ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ,”

ΑΠΟ
1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955
ΕΓΚΑΤΕΣΤΑΘΗΣΑΝ
ΕΙΣ ΤΟ
ΜΕΓΑΡΟΝ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΛΑΤ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ
ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4
(ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ 6, 8, 10)
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΠΑΛΑΙΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
Τηλέφωνον 23.191

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐτήσια συνεισφορὰ ἐκδόσεως τῶν «ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ» διὰ τοὺς λαμβάνοντας τὰ τεύχη διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας των, εἶναι δραχ. 50. Ἐταιρειῶν δραχ. 100 καὶ Ἐξωτερικοῦ δραχ. 150.

Ὑποβάλλεται παρὰ κλήσις εἰς τοὺς λαμβάνοντας τὰ τεύχη καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὴν εἰσφορὰν των πρὸς μερικὴν κάλυψιν τῶν δαπανῶν ἐκδόσεως καὶ ἀποστολῆς.

(ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΕΩΣ)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 4975106w

ΗΜΕΡΟΜ. 4-6-92

ΑΡΙΘ. 45568

συμβολίζουν πάντοτε τὰς ἰδίας καταστάσεις. Δι' αὐτὸ πρὸ τῶν νεωτέρων ἀνακατατάξεων τῆς πολιτικῆς ζωῆς τὰς ὁποίας προκαλοῦσι τὰ τελευταῖα βαρυσήμαντα γεγονότα - ἡ φθορὰ τοῦ Συναγερμοῦ, ὁ θριμματισμὸς καὶ ἡ ἐπιδιωκομένη ἀνασύνθεσις τῆς ἀντιπολιτεύσεως - ἐπιτακτικὸν εἶναι πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ διασαφηνισθοῦν ὠρισμένα πράγματα καὶ ὠρισμένα φραστικά σχήματα ὅπως π. χ. τὸ τοῦ «λαϊκοῦ μετώπου» ἢ τῆς «κοινωνικῆς δικαιοσύνης», σχήματα τὰ ὁποῖα τόσῃ ἐπιρροὴν ἐξασκοῦν ἐπὶ τῶν σκέψεων τῶν πολιτῶν καὶ τῆς διαμορφώσεως τῆς δημοκρατικῆς ζωῆς ἐν γένει.

* *

Τι σημαίνει σήμερον διὰ τὴν Ἑλλάδα «Λαϊκὸν Μέτωπον» εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ὁρολογίαν μᾶς ἐξήγησε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ πάλιν ὁ Ζαχαριάδης εἰς τὸ τελευταῖον ἄρθρον του : «γιὰ μιὰ ἀνόθευτη δημοκρατικὴ σύμπραξι.» Τονίζομεν τὰς λέξεις «σήμερον» καὶ «διὰ τὴν Ἑλλάδα» διότι διὰ τὴν κομμουνιστικὴν ὁρολογίαν τὰ λεκτικά σχήματα χρησιμοποιοῦνται ἀπλῶς ὡς μέσα στρατηγικῆς καὶ ἔχουσιν ἐπομένως τὴν ἔννοιαν τὴν ὁποῖαν προσδιορίζουν ἐκάστοτε καὶ διὰ μίαν ἐκάστην χώραν οἱ ἐπιδιωκόμενοι στρατηγικοὶ σκοποὶ. Καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς αἱ λέξεις ἀποτελοῦσι συνήθως παγίδα, ὅταν ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι τὰς χρησιμοποιοῦν βραδύνουν νὰ ἀντιληφθῶσι τὴν μεταβολὴν ἣτις ἐν τῷ μεταξύ ἐπῆλθεν εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν.

Διὰ τὴν Ἑλλάδα λοιπὸν καὶ διὰ σήμερον, «Λαϊκὸν Μέτωπον» σημαίνει : *«νὰ διακηρύξῃ ἡ Φ. Α. Ε., πατριωτικῆς, ἀντισυναγερμικῆς δημοκρατικῆς ἀρχῆς καὶ μετὰ νὰ δεχθῇ στοὺς κόλπους τῆς σὰν ὁμοσπονδιακῆς δημοκρατικῆς ὁργάνωσις κάθε κόμμα, παράγοντα κλπ. ποὺ ἀποδέχεται τὶς ἀρχῆς αὐτές. Τὸ Κ.Κ.Ε. ἐπαναλαμβάνει ὅτι θὰ ὑποστηρίξῃ χωρὶς κομματικῆς ἀξιώσεως, κάθε κίνησι ποὺ θὰ διακηρύξῃ σὰν ἐλάχιστο πρόγραμμα τῆς: ἐκλογῆς μὲ ἀναλογικὴν, γενικὴν ἀμνηστειάν, κατάργησιν τῶν Ἀμερικανικῶν βάσεων, πολιτικὴν φιλίαν πρὸς ὅλες τὰς χώρας. Ἄν συμφωνήσουμε μὲ τὸν κ. Βενιζέλο καὶ τὰ ἄλλα κόμματα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ βροῦμε τὴν κοινὴν γλῶσσαν καὶ θὰ καταλήξουμε στὴν κοινὴν πρᾶξιν».*

Τὸ «ἐλάχιστο αὐτὸ πρόγραμμα» ἐπομένως προσδιορίζει τὸ περιεχόμενον τοῦ λαϊκοῦ μετώπου—σήμερον, διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐδῶ εἶναι ἡ ἔμφασις. Δι' αὐτὸ δὲ προκειμένου νὰ γίνῃ δεκτὸν παραμερίζονται αἱ κομματικαὶ ἀξιώσεις. Ἐὰν γίνῃ αὐτὸ δεκτὸν «δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ βροῦμε τὴν κοινὴν γλῶσσαν καὶ θὰ καταλήξουμε στὴν κοινὴν πρᾶξιν»,

Καὶ τὰ μὲν περὶ ἀναλογικῆς καὶ ἀμνηστειᾶς, τὰ «προοδευτικὰ» κόμματα τοῦ Κέντρου, τὰ ἔχουν ἤδη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον υἱοθετήσῃ ὡς ἰδίας ἀξιώσεις, τμήμα τῆς ἰδικῆς τῶν κομματικῆς στρατηγικῆς. Χρειάζονται καὶ εἰς τὸ Κ. Κ. διὰ νὰ κρατηθῇ ἡ ἐπαφὴ μὲ τὰ πρωτοπαλλήκαρα ἄλλων παλαιότερων ἀγώνων. Μένει τὸ θέμα τῶν ξένων βάσεων καὶ τῆς ἴσης φιλίας πρὸς ὅλες τὰς χώρας. Ἐδῶ εἶναι ἡ σύνδεσις πρὸς τὴν νέαν διεθνήν πραγματικότητα, τὸ ἐπίκεντρον τῆς ὅλης ὑποθέσεως. *Τὸ λαϊκὸν μέτωπον*

καθίσταται ἐν ἄλλοις λόγοις σήμερον θέμα διπλωματικοῦ πρὸ παντός, προσανατολισμοῦ. Δὲν ἔχει σημασίαν ποῶς ἀνήκει εἰς αὐτὸ—«τὸ Κ. Κ. Ε. δὲν ἔχει κομματικὰς ἀξιώσεις»!... Προοδευτικοί, ἐθνικοφρονες, ἀντιδραστικοί· πολιτικοὶ εἰς ἀναζήτησιν κοινωνικῆς δικαιοσύνης· κληρικοὶ εἰς τὴν διακονεῖαν τῆς εἰρήνης ἐν τῷ κόσμῳ· ἄλλοφρονα κίτρινα ἔντυπα—«Ἐστία», «Ἑλληνικὸς Βορρᾶς» κλπ. κλπ.—κατ' ἐπάγγελμα καλλιεργοῦντα τὴν ξеноφοβίαν τοῦ Μωσσαντέκ ὡς ἐν εἶδος προηγμένου πατριωτισμοῦ, — ὅλοι εἶναι εὐπρόσδεκτοι! Διότι ὅλοι ἐξυπηρετοῦν τὸν ἴδιον σκοπὸν : τὸν διπλωματικὸν σκοπὸν τῆς κομμουνιστικῆς Ρωσσίας εἰς τῆς ὁποίας τοὺς λεπτολόγους, ψυχραίμους ὑπολογισμοὺς ὅ,τι προέχει σήμερον δὲν εἶναι· ὁ ἐρυθρὸς Παράδεισος καὶ τὰ «αἱματηρὰ δειλινὰ» τῆς λαοκρατίας, ἀλλὰ ἡ διάσπασις τῆς Ἀτλαντικῆς συμμαχίας καὶ - πρὸ παντός - ἡ ἀπώθησις πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ τῶν ἀμερικανικῶν λεγεώνων. Ὅταν κάποτε φύγουν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην διότι θὰ ἔχωμεν ὅλοι πεισθεῖ περὶ τῆς ἀσφαλείας μας καὶ δὲν θὰ χρειάζεται πλέον... νὰ μᾶς ἐκμεταλλεύωνται κοί· νὰ μᾶς ἀπομυζοῦν θὰ ὑπάρξῃ τότε καιρὸς δι' ὅλα τὰ ἄλλα!!

Ἐδῶ εἶναι ἐπομένως τὸ «Λαϊκὸν Μέτωπον» σήμερον καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Διατὶ ἔλαβε αὐτὴν τὴν μορφήν, καὶ πῶς τὸ Κρεμλίνον ἀποτολμᾷ τὴν ὑποστολὴν τῆς ἰδεολογικῆς σημαίας καὶ τὴν ἀνακατάταξιν τῶν πολιτικῶν δυνάμεων τὴν ὁποῖαν συνεπάγεται, δὲν εἶναι θέμα ἰδικόν μας. Τὸ γνωρίζει καλύτερον παντὸς τὸ Κρεμλίνον, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν στιγμὴν, ἀνεμπόδιστον συνέπειαν τὴν ὁποῖαν ἐξασφαλίζει μεταξύ σκέψεως καὶ ἔργου, τὸ ὁλοκληρωτικὸν καθεστῶς, δύναται ὅταν θέλῃ, χωρὶς δισταγμὸν καὶ φόβον νὰ διατάσῃ οἰανδήποτε ἰδεολογικὴν σύμπτυξιν, καὶ νὰ ἀνασχηματίσῃ τὰς πολιτικὰς δυνάμεις διὰ τῶν ὁποίων ἐφαρμόζει τοὺς σκοποὺς του.

«Τὰ ἐπαναστατικὰ κόμματα - εἶχεν ἤδη γράψῃ εἰς τὰ «Προβλήματα τοῦ Λενινισμοῦ» ὁ Στάλιν, - πρέπει νὰ συμπληρώσουν τὴν μόρφωσιν των. Ἐμαθὸν πῶς νὰ ἐπιτίθενται. Τώρα πρέπει νὰ ἐννοήσουν ὅτι χρειάζεται νὰ συμπληρώσουν τὴν κατάρτισιν των, ἐκμανθάνοντα πῶς πρέπει κανεὶς νὰ ὑποχωρῇ κατὰ τὸν καλύτερον ἱερόπον. Πρέπει νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ νίκη εἶναι ἀδύνατος ἐὰν δὲν μάθῃ κανεὶς καὶ τὰ δύο : πῶς νὰ ἐπιτίθεται καὶ πῶς νὰ ὑποχωρῇ..... Ὁ σκοπὸς τῆς στρατηγικῆς αὐτῆς, (τῆς συμπίπτειως), εἶναι νὰ κερδίξῃ κανεὶς καιρὸν, νὰ ἀποσυνθέτῃ τὸν ἀντίπαλον, νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις του καὶ νὰ ἀναλαμβάνῃ ἀργότερον τὴν ἐπίθεσιν».

Αὐτοὺς τοὺς κανόνες τῆς στρατηγικῆς ἐφήρμοζεν ὁ κομμουνισμὸς—ὅταν ἐνεκαινίαζε τὴν ΝΕΠ, ὅταν ἐξαπέλυε τὴν εἰρηνευτικὴν ἐπίθεσιν τοῦ Λιτβίνωφ· ὅταν τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1936 ἄφινε τὸν Τσαγκ Κάι Τσεκ νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ Σιάν ὅπου τὸν εἶχε παρασύρῃ ὁ «νεαρὸς στρατάρχης»· ὅταν τὸν Σ)βριον τοῦ 1939 συνεννοεῖτο μὲ τὸν Χίτλερ, ὅταν τέλος σήμερον ἔπειτα ἀπὸ τὴν σταθεροποίησιν τῆς Ἀτλαντικῆς συμμαχίας ἀρχίζῃ ὑπὸ τὴν συνοδείαν ἐνὸς προκλητικοῦ πολέμου νεύρων νὰ διαγράψῃ τὴν βαθμιαίαν σύμπτυξιν τῆς ἐπιθετικῆς στρατηγικῆς του ἐν Εὐρώπῃ. Δὲν

διερωτάται *μέ ποιούς* θά συνθέσῃ τὸ νέον του μέτωπον εἰς τοὺς κόλπους τῶν ἐλευθέρων δημοκρατικῶν χωρῶν. Ἐν ἔχῃ μάλιστα νὰ ἐκλέξῃ, θά προτιμήσῃ τοὺς περισσότερον πρὸς τὰ δεξιὰ εὐρισκομένους, διότι αὐτοὶ πρὸ παντὸς δίδουν εἰς τὰ νέα συνθήματα τῆς «ἴσης φιλίας» καὶ τῆς «καταργήσεως τῶν βάσεων» μίαν πολὺ πλέον βαρύτιμον προσυπογραφήν. Οἱ παλαίμαχοι τῶν πρώτων ταξικῶν ἀγώνων ἢ τῶν ἀντιστάσεων τῆς πολεμικῆς ἐποχῆς, δύνανται ἀκινδύνως νὰ τεθοῦν τώρα εἰς τὴν ἐφεδρείαν διὰ νὰ ἀναμείνουν ἐκεῖ, ἐὰν ἐπιζήσουν τῆς ὑποχρεωτικῆς αὐτῆς μετεκπαιδεύσεώς των, τὴν ἡμέραν ὅπου ἡ χρησιμοποίησις των θά ἔχῃ καὶ πάλιν ἀξίαν. Σήμερον χρειάζονται ἄλλης εἰδικότητος ἄνθρωποι: ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι παρασυρόμενοι ἀπὸ τὰς ἐσωτερικὰς ἀντιθέσεις, ἐθνικὰς, κοινωνικὰς ἢ κομματικὰς, τὰς σοβούσας πάντοτε εἰς τὰ σπλάχνα τῆς δημοκρατικῆς κοινωνίας, εἶναι ἔτοιμοι —χωρὶς κἂν νὰ ἐννοήσουν τὸν βαθύτερον ἀντίκτυπον τῆς στάσεώς των,— νὰ βοηθήσουν ἐν τῇ πράξει τὴν πραγμάτωσιν τοῦ «ἐλαχίστου πρόγραμματος» τῆς κομμουνιστικῆς ἡγεσίας. Καὶ δι' αὐτὸ αἱ πλέον ἀπίθανοι μορφαί, θύματα ἀφελείας ἢ ἀπροσέκτων κομματικῶν ὑπολογισμῶν γίνονται ἀθελήτως σήμερον ἔργῳ συνεταῖροι τοῦ λαϊκοῦ μετώπου, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ἡ φρασσεολογία των τοὺς ἐμφανίζει ὡς ἀμειλίκτους πολέμιους του. Τὰ ἔργα καὶ αἱ συνέπειαι των, τοποθετοῦν τοὺς ἀσκοῦντας δημόσια λειτουργήματα πολὺ περισσότερον, παρὰ οἱ λόγοι καὶ αἱ προθέσεις των.

Ἐὰν θέλῃ ἐπομένως καὶ τὸ Κέντρον νὰ ἀποφύγῃ τὰς εὐθύνas ἐνὸς ἐπικινδύνου πολιτικοῦ σχηματισμοῦ, τοῦ ὁποίου αὐτὴ καὶ μόνη ἢ ἐνδεχομένη προοπτική, βλάπτει καὶ αὐτὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα, ὀφείλει περισσότερον καὶ ἀπὸ τὰ πρόσωπα καὶ τὰς κομματικὰς ὀνομασίας ὑπὸ τὰς ὑποίας ἐπιδιώκει νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐνώσιν του, νὰ προσέξῃ τὰς ἐν τῇ πράξει τοποθετήσεις τῶν στελεχῶν ἐφ' ὧν θά στηριχθῇ, ἐναντι τῶν γενικωτέρων αὐτῶν διεθνῶν προβλημάτων τῆς παρούσης στιγμῆς. Ἡ χώρα θά ἐδέχετο τὴν ριζικὴν αὐτὴν ἐκκαθάρισιν μὲ ἀληθινὴν ἀνακούφισιν. διότι ὅλη ἡ ἀπογοήτευσιν τὴν ὅποیان ἐγέννησεν ἡ διακυβέρνησις της κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν, δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ θολώσῃ ὀλοτελῶς τὸ βλέμμα τῶν ἐθνικοφρόνων ὡς πρὸς τὰς ἀβεβαιότητας καὶ τὰς παγίδας τὰς ὁποίας ἐνέχει μία οἰαδήποτε μορφή συμπτύξεως ἐφ' ὅσον αὐτὴ θά ὑφίστατο τὴν ἐπιρροὴν τῶν παλαιῶν ἢ νέων συνθημάτων τῆς Μόσχας. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς δὲν θέλει νὰ ἔχῃ νὰ ἐκλέξῃ διαζευκτικῶς μεταξὺ τῆς ἐθνικῆς ἐξασφαλίσεως ἀπὸ τοὺς λανθάνοντας ὑπὸ τὰ διάφορα «ἐλαχίστα προγράμματα» κινδύνους καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης τῆς ὁποίας ἔχει ἔντονον ἀνάγκην. *Ζητεῖ συγχρόνως καὶ τὰ δύο:* Καὶ τὴν ἀπόλυτον, ἀνεπιφύλακτον ἐξασφάλισιν τῆς Ἑθνικῆς κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ ἀντιστάσεως καὶ τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην. Ἀπὸ τὴν σύνθεσιν καὶ τῶν δύο αὐτῶν αἰτημάτων του καὶ μόνην, εἶναι δυνατόν νὰ ἀπορρεύσῃ ἡ μεγάλη πολιτικὴ δύναμις ἢ ὁποία χρειάζεται διὰ νὰ ἀντιμετωπισθοῦν περιστάσεις ὡς αἱ ση-

μεριναί, καὶ νὰ δοθῇ εἰς τὴν παροῦσαν κυβερνητικὴν κατάστασιν ἡ φυσιολογικὴ της διαδοχή.

Καὶ ἡ σύνθεσις αὐτὴ εἶναι κάλλιστα δυνατὴ. Δὲν ἀποτελεῖ ἡ ἀγάπη τῆς Πατρίδος καὶ ἡ διατήρησις τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἰδεολογικῶν προνόμοιον τῆς ἐθνικόφρονος δεξιᾶς - ἀντιβενιζελικῆς ἢ φιλελευθέρως. Ὅπως καὶ, ἀκόμη ὀλιγότερον δὲν ἀποτελεῖ ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη πρὸνόμιον οἰασδήποτε προοδευτικῆς ἢ ἀριστεριζούσης πολιτικῆς ἰδεολογίας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ἐθνικόφρων δεξιὰ, ἔπραξε πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἐντεῦθεν διὰ νὰ καταστήσῃ πιστευτὴν τὴν μοιραίαν παρεξήγησιν ὅτι εὐρίσκεται οἶονεὶ ἐκ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος ἐμπεπλεγμένη εἰς τὰ δίκτυα τῶν μεγάλων οἰκονομικῶν συμφερόντων τῆς χώρας. Ἡ τεραστίας ἐκτάσεως φοροδιαφυγῇ εἰς τὴν ἄμεσον φορολογίαν, ἡ συμπύκνσις τῶν σταθερῶν εἰσοδημάτων ὑπὸ τὸ κράτος συνεχῶν ὑψώσεων τοῦ τιμαρίθμου, ὁ τρόπος λειτουργίας τῆς πιστωτικῆς πολιτικῆς ἐπ' ὠφελεία τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων, ἡ καταλήστευσις μεγάλου μέρους τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς ἐπ' ὠφελεία τῶν ἐνδιαμέσων τῆς διακινήσεως τῶν προϊόντων, ἡ νομισματικὴ ἀναπροσαρμογὴ μὲ τὰς ἀναποτρέπτους καθυστερήσεις εἰς τὴν προσαρμογὴν τῶν ἐξ ἐργασίας εἰσοδημάτων, ἡ προκλητικὴ τέλος ἐπίδειξις νεοπλουτισμοῦ εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐμφάνισιν τῆς ἰθυνοῦσης τάξεως, ὅλα αὐτὰ προσέλαβον ἀναποτρέπτως εἰς τὰ ὅμματα τοῦ Λαοῦ τὴν σφραγίδα τῶν πλουτοκρατικῶν ἐπιρροῶν καὶ κατάρθωσαν νὰ καταστήσουν πιστευτὴν τὴν τραγικὴν ἀπάτην ὅτι μόνον ὑπὸ τὸ κράτος ἀριστερῶν καταστάσεων εἶναι δυνατόν ὁ μικρὸς καὶ ἁδύνατος ἄνθρωπος τῶν πόλεων καὶ τῆς υπαίθρου νὰ ἐρρηστοργήν καὶ ὀλίγην προστασίαν. Μετετόπισαν εἰς βάρος μιᾶς πολιτικῆς ἰδεολογίας, τὰ λάθη, τὴν κενότητα ἢ τὴν ἀσυνειδησίαν τῶν ἀτόμων, ἅτινα τὴν ἐξεπροσώπησαν.

Ἡ ἀπάτη αὐτὴ ὀφείλει νὰ διασκεδασθῇ κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον παρερμηνείας. Καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τῆς ἐθνικοφροσύνης καὶ τῆς Ἑλλάδος ὀλοκλήρου.

Δὲν ἔχει ἡ ἀριστερὰ τὸ προνόμιον τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς.

Ἡ σκληρὰ ἱστορία τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος πιστοποιεῖ ὅτι ποτὲ δὲν ἔγιναν τόσα διὰ τὸν μοχθοῦντα λαόν, ποτὲ δὲν ἀντιμετωπίσθησαν σθεναρώτερον αἱ πάσης φύσεως πλουτοκρατικαὶ ἐπιρροαὶ ἀπὸ τὰς ἐποχάς, τῆς «ἀντιδραστικῆς» κυβερνήσεως τοῦ Κοποδίστρια, τοῦ «μοναρχικοῦ» καθεστώτος τοῦ Ὁθωνος, τῆς κοινοβουλευτικῆς παντοδυναμίας τῆς πρώτης ἐποχῆς τοῦ Ἑλ. Βενιζέλου καὶ τῆς «δεξιᾶς» δικτατορίας τοῦ Ι. Μεταξᾶ. Καὶ γενικώτερον ἐν Εὐρώπῃ πολὺ πρὶν ἢ οἱ σύγχρονοι κοινωνικοὶ μεταρρυθμισταὶ διεκδικήσουν τὸ προνόμιον τῆς στοργῆς πρὸς τὰς λαϊκὰς τάξεις, «ἀντιδραστικοὶ» ὅπως ὁ ΒΙΣΜΑΡΚ εἰσήγον τὴν κοινωνικὴν πολιτικὴν ἐν Γερμανίᾳ, ὁ Φρειδερίκος ὁ 2ος ἐφήρμοζε τὰ μεγάλα ἀναμορφωτικὰ τῆς γεωργίας τῆς Πρωσίας μέτρα, ἴδρυε κρατικὰς βιομηχανίας καὶ ἐξήγγελλε

πρὸς τοὺς ἐπιχειρηματίας ὅτι «εἶναι ἔργον ἰδικόν μου νὰ καλύπτω τὰ ἔξοδα πάσης ἐπιχειρήσεως ὑπερβαίνουσας τὰς δυνάμεις τῶν ὑπηκόων μου»· ἡ Μαρία Θηρεσία καὶ ὁ Ἰωσήφ ὁ 2ος, ἀνέτρεπον τὰ προνόμια τῶν μεγάλων Οὐγγρων γαιοκτημόνων· ὁ Colbert ἵδρυε τὰς «Manufactures Royales» διὰ νὰ συντρίψῃ τὰ προνόμια τῶν Συντεχνιῶν, ἡ Ἐλισάβετ ἡ 1η τῆς Ἀγγλίας ἐξέδιδε τὸ «Statute of Apprentices» ἀναθέτουσα εἰς τοὺς εἰρηνοδίκας νὰ κανονίζουν τὰ ἐργατικά ἡμερομίσθια, ὁ Ἰάκωβος ὁ 1ος καθιέρωνε τοὺς «ἐλαχίστους» μισθοὺς· ὁ Straford καὶ ὁ Laud ἔδιδον εἰς τὴν «ἐνδεκαετῇ τυραννίαν» τῶν τὴν σφραγίδα μιᾶς ἐντόνου κοινωνικῆς πολιτικῆς.

Ἡ σημερινὴ κοινωνικὴ σύνθεσις τῆς χώρας μας καὶ ἡ σύγχρονος τεχνικὴ ὑφὴ τῶν μεγάλων οἰκονομικῶν προβλημάτων, ἔχει ἄλλως τε προσπεράσῃ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς τοὺς κακοτέχνους καὶ ἀπλοϊκοὺς διαφορισμοὺς μεταξύ δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς οἱ ὅποιοι χρησιμοποιοῦντες φρασεολογίας ἀνηκούσας εἰς ἄλλας χώρας καὶ ἄλλας καταστάσεις ἐπιμένουν νὰ βλέπουν πάντοτε πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν ἔλλοχεύουσαν δύναμιν τοῦ πλούτου καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὸν ἄδολον πόθον τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ὅλα τὰ πολιτικά μας κόμματα προοδευτικά καὶ μὴ σταχυολογοῦνται ἀπὸ τὰς ἰδίαις τάξεις, μικροαστικάς, ἀγροτικάς, ἐργατικάς καὶ ἐπιχειρηματικάς. Κοινοὶ εἶναι μεταξύ ὅλων τῶν πολιτικῶν δυνάμεων τῆς χώρας καὶ ἡ πίεσις τῶν λαϊκῶν αἰτημάτων καὶ ὁ κίνδυνος διαβρώσεως ἐκ μονοπωλιακῶν καταστάσεων.

Ἡ ἱκανοποίησις τῶν λαϊκῶν αἰτημάτων ὡς καὶ ἡ ἐξύψωσις τοῦ βιωτικοῦ μας ἐπιπέδου, ἀφ' ἑτέρου, θέτουν τὰ ἴδια δι' ὅλους τεχνικά προβλήματα, ἀνασυγκροτήσεως τοῦ μηχανισμοῦ παραγωγῆς, ὁργανώσεως τῆς διακινήσεως τῶν προϊόντων, ἐλέγχου τῆς πίστεως, νομισματικῆς ἰσορροπίας καὶ παραγωγικότητος, προβλήματα ἀπὸ τὰ ὅποια ρυθμίζεται ἡ εὐημερία τῶν μαζῶν, περισσότερον ἀπὸ τὰ κατὰ μᾶλλον ἢ ἥτιον συμβατικά συνθήματα τῶν κομμάτων. Ἡ σημερινὴ προϊόντως τεχνοκρατικὴ μορφή τῆς κοινωνίας, ἐσήμανε τὸ λυκόφως τῶν πολιτικῶν ἰδεολογιῶν καὶ ἐξαγγέλλει τὸν θρίαμβον τῆς τεχνικῆς καταρτίσεως καὶ τοῦ κοινοῦ νοῦ. Ἐὰν ὁ θρίαμβος αὐτὸς δὲν κατέστη πραγματικότης ἐν Ἑλλάδι καὶ ἂν τόσα ζωτικῆς σημασίας διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ προβλήματα παρέμειναν ἄλυτα ἢ ἀντιμετωπίσθησαν ἡμιτελῶς, περιστατικῶς καὶ ἀνακολούθως τοῦτο δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπικράτησιν οὐδεμιᾶς ἰδεολογίας πολιτικῆς, ἀλλ' εἰς τὴν νωχέλειαν τὸ ἀσύντακτον καὶ τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ κυβερνητικοῦ καθεστώτος, τὴν ἀλλοπρόσαλλον καὶ μικρόνουν παρέμβασιν κομματικῶν προτιμήσεων καὶ συναλλαγῶν.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ θεραπεία δὲν εὕρηται σήμερον εἰς τὴν υἱοθέτησιν οἰουδήποτε «προοδευτικοῦ» πολιτικοῦ σχήματος ἢ μετώπου· καὶ ἀκόμη ὀλιγότερον χρειάζεται νὰ παραδοθῶμεν εἰς πειράματα θέτοντα ἐν κινδύνῳ τὴν ἐθνικὴν ὑπόστασιν καὶ τὰ ἰδεώδη ἐκεῖνα μὲ τὰ ὅποια ἠνδρώθη καὶ ἐμεγαλουργήσε τὸ Ἕθνος. Ἡ θεραπεία, εἶναι ζήτημα καταλλήλου ἐπανδρώ-

σεως τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ ἀπὸ τῆς πολιτικῆς κορυφῆς τῆς πυραμίδος τοῦ μέχρι τῆς βάσεως τῶν ἀπείρων κρατικῶν ὀργάνων. Δὲν χρειάζονται μέτωπα «λαϊκά» διὰ νὰ εὕρῃ ὁ τόπος τὴν θαλπωρὴν καὶ τὸ χαμόγελο τῶν ὁποίων δικαιούται. Ἀρκεῖ διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἔθνους ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἀγωνίαν ἡ συνύπαρξις καὶ τῶν τριῶν συγχρόνως βασικῶν πολιτικῶν προϋποθέσεων :

τῆς ἀδιαλλάκτου ἀντιθέσεως πρὸς τὸν ὑπονομεύοντα τὴν ὑπαρξιν μας διεθνιστικὸν κομμουνισμόν.

τῆς εἰλικρινοῦς στοργῆς τῶν ἰθυόντων πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀλληλεγγύην.

καὶ τῆς βασικῆς ἀνανεώσεως ὁλοκλήρου τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς πολιτικῆς τοῦ ἡγεσίας μέχρι τῆς βάσεως τῆς κρατικῆς πυραμίδος : τῶν ὀργάνων τῆς διοικήσεως.

Αὐτὰ χρειάζεται σήμερον ἡ χώρα.

Τὸ ζήτημα εἶναι μόνον ἐὰν ἡ συνύπαρξις τῶν τριῶν αὐτῶν προϋποθέσεων θὰ καταστῇ δυνατὴ διὰ τῆς φυσιολογικῆς ἀνεξίξεως τῶν πολιτικῶν μας πραγμάτων, ἢ ἂν ἡ παράτασις τῆς πολιτικῆς ἐξαρθρώσεως τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων δὲν θὰ μᾶς ὠθήσῃ μοιραίως πρὸς τὸν ἐπικίνδυνον καὶ τραγικὸν δρόμον τῶν βιαίων ἐκκαθαρίσεων.

II. ΠΙΠΙΝΕΛΗΣ

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΥ

Ἡ ἐπελθοῦσα ἐν Μόσχᾳ μεταξύ τοῦ Αὐστριακοῦ Καγκελαρίου καὶ τοῦ κ. Μολότωφ συμφωνία διὰ τὴν ταχείαν προώθησιν τῆς συνάψεως τῆς συνθήκης εἰρήνης, ἀποτελεῖ γεγονὸς βαρυσήμαντον μέλλον ἀσφαλῶς νὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν σχέσεων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Δὲν ἔχουν παρέλθῃ τρεῖς μῆνες, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅπου ὁ κ. Μολότωφ ὤμιλῶν πρὸ τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιέτ (τὴν 8ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ.) ἐτόνιζε προκειμένου περὶ τῆς Αὐστρίας ὅτι «ὕπερ πάντων ἄλλων εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ὑπομνησθῇ ὅτι ἡ ἱστοριοποίησις τοῦ Αὐστριακοῦ, προβλήματος δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ἀσχέτως πρὸς τὸ Γερμανικόν». Καὶ ἡ αἰτία τοῦτου ἦτο βε-

βαίως προφανής : κρατοῦσα τὸ ἀντάλλαγμα τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ρωσικῆς ζωῆς τῆς Αὐστρίας, ἡ Ρωσσία ἤλπιζε νὰ ἐπιτύχῃ καλυτέρους ὅρους ἐν Γερμανίᾳ. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐπίσης ἐν τῷ ἰδίῳ ἀκριβῶς πνεύματι, εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ Βερολίνου οἱ Ρῶσοι ἐπέμειναν ὅπως ἡ ἐκκένωσις τῆς Αὐστρίας πραγματοποιηθῇ μόνον μετὰ τὴν ἐπίτευξιν συμφωνίας ἐπὶ τοῦ Γερμανικοῦ.

Σήμερον δέχονται τὴν σύναψιν συνθήκης διὰ τὴν Αὐστρίαν ἀσχέτως πρὸς τὸ Γερμανικόν· δέχονται ἐπίσης τὴν ἐκκένωσιν τὸ βραδύτερον μέχρι 31ης Διβρίου 1955, ἀσχέτως ἐὰν ἕως τότε θὰ ἔχῃ ἐπέλθῃ συμφωνία διὰ τὸ Γερμανικόν· καὶ δὲν ζητοῦν παρὰ δύο τινα : τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ Αὐστριακὴ Δημοκρατία «δὲν ἔχει τὴν

πρόθεσιν» νὰ προσχωρήσῃ εἰς οἰανδήποτε στρατιωτικὴν συμμαχίαν ἢ νὰ ἐκχωρήσῃ στρατιωτικὰς βάσεις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους της.

Ἡ ὑποχώρησις εἶναι διὰ τὴν Ρωσσίαν ἀκόμη πλέον βαρυσήμαντος ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ὑπογραφή τῆς συνθήκης εἰρήνης μετὰ τῆς Αὐστρίας, ἡ ὁποία διευκολύνεται σημαντικώτατα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ θέσῃ ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς ἐκκενώσεως τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων ἐξ Οὐγγαρίας καὶ Ρουμανίας εἰς ἐκτέλεισιν ρητῶν διατάξεων τοῦ ἀρ. 21 τῆς συνθήκης μετὰ τῆς Οὐγγαρίας.

Τὶ σημαίνει ἡ ἀπότομος αὐτὴ στροφή τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς, τὸσον δυσκόλως ἐναρμονιζομένη πρὸς τὰ σημεῖα καὶ τέρατα τὰ ὁποῖα προανήγγελλεν ἐπὶ μῆνας διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἐπικυρώσεως τῶν συνθηκῶν τοῦ Λονδίνου διὰ τὴν Γερμανίαν;

Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι δύσκολος. Ἄν καὶ βεβαίως πολλὰ ἀκόμη μᾶς χωρίζουν μέχρι τῆς ὑπογραφῆς τῆς ὁριστικῆς συνθήκης διὰ τὴν Αὐστρίαν ἡ στροφή αὐτῆς τῆς Ρωσικῆς πολιτικῆς προδίδει ἐν πρώτοις πόσον ὀρθὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐπιμονὴ τῶν δυτικῶν συμμάχων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τοῦ Καγκελαρίου Ἀντενάουερ ὅπως ἐπικυρωθῶν τὸ ταχύτερον αἱ συνθήκαι τοῦ Λονδίνου. Ἀντὶ νὰ ματαιώσουν τὴν τελικὴν προσέγγισιν μεταξὺ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς, τὴν ἔφεραν πλησιέστερον. Διότι ἦτο προφανές ὅτι ὅσον ἐξηκολούθει ἡ ἀβεβαιότης ὡς πρὸς τὰς συνθηκάς αὐτάς ἐπὶ τοσούτῳ οἱ Ρώσοι θὰ ἐζήτησαν τὰ ἀδύνατα ἐνῶ ἀφ' ἧς ἐγένετο πραγματικότης ἡ ρεαλιστικὴ ἰδιοσυγκρασία τῶν ἰθύνόντων τοῦ Κρεμλίνου τοὺς ἀγέμοιραίως εἰς τὸ νὰ ἐκκαθαρίσουν ὑπὸ τοὺς καλυτέρους δυνατοὺς ὅρους μίαν δυσάρεστον ἐν Εὐρώπῃ κατάστασιν. Ἡ ἐκκένωσις ἐξ ἄλλου τῆς Αὐστρίας καὶ ὑπὸ τῶν 4 δυνάμεων κατοχῆς συγχρόνως, δὲν ἀποτελεῖ στρατηγικὸν μειονέκτημα διὰ τὴν Ρωσίαν. Ἀποτελεῖ ἀντιθέτως σπουδαῖον προηγούμενον καὶ ἐλκυστικώτατον δέλεαρ διὰ νὰ φέρῃ καὶ τοὺς Γερμανοὺς εἰς τὸ νὰ ἀκολουθήσουν τὸ Αὐστριακὸν παράδειγμα καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὴν τὸσον ποθητὴν Ἐνωσιν τῆς Ἐπικρατείας των. Ὡς προεισαγωγὴ διὰ τὰς συζητήσεις μᾶς προσεχοῦς διασκέψεως τῶν 4, ἡ συμφωνία Raab

Μολότωφ, ἀποτελεῖ πρώτης τάξεως στρατηγικὸν ἐλιγμόν. Ἐὰν τὸ παράδειγμα τῆς Αὐστρίας ἠδύνατο νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ Γερμανία, ὅπως τὸσον ἐπιμόνως μία μερὶς τοῦ λαοῦ τῆς ζητεῖ, ἡ Ρωσσία θὰ ἀνέτρεπε πλήρως τὴν ἰσορροπίαν τῶν δυνάμεων ἐν Εὐρώπῃ καὶ θὰ ἐκάλυπτεν ἐπιτυχῶς τὰ δυτικὰ σύνορα τῆς προκειμένου νὰ ἀντιμετωπίσῃ θάττον ἢ βράδιον τὰς ὀγκουμένας πρὸς Ἀνατολὰς ἀβεβαιότητας.

Δὲν εἶναι ὅμως ἀνευ κινδύνων δι' αὐτὴν ὁ ἐλιγμός αὐτός. Ἐφ' ὅσον τούλάχιστον ζῇ ὁ καγκελάριος Ἀντενάουερ, δὲν εἶναι πιθανόν οἰονδήποτε σοβιετικὸν δέλεαρ νὰ ἔχῃ ἀποφασιστικὴν ἐπιρροὴν ἐν Γερμανίᾳ. Ἡ ἐκκένωσις τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Ρουμανίας, καθίστανται ἐξ ἄλλου θέματα διπλωματικῶς ὥριμα, Καὶ «ἡ ἐπ' ἀνοδος τῶν λεγεώνων» πρὸς Ἀνατολὰς ἔχει πολλὰς πολιτικὰς καὶ ψυχολογικὰς συναρτήσεις· δὲν ἀνοίγεται ἀκινδύνως τὸ παράθυρον πρὸς τὴν ἐλευθερίαν!

Ἐχει λοιπὸν ὁ περὶ τὴν Αὐστρίαν ἐλιγμός πλείονας τῆς μιᾶς ἀντανεκλάσεις ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν πραγμάτων. Ἡ ἐνότις καὶ ἡ σταθερότης εἰς τὴν πολιτείαν τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων κατὰ τὰς προσεχεῖς μετὰ τῆς Μόσχας συζητήσεις θὰ δειξῇ εἰς τινος τὸ ἐνεργητικὸν θὰ καταλήξῃ ἐν τέλει. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν περὶ ἐκκενώσεως τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Ρουμανίας διατάξεων τῶν συνθηκῶν τῆς εἰρήνης ἥτις τίθεται πλέον τώρα ἐπὶ τάπητος, θὰ ἀποτελέσῃ πάντως τὸ καλύτερον ἀντίβαρον εἰς τὰς ρωσικὰς ἀπαιτήσεις διὰ τὴν λύσιν τοῦ Γερμανικοῦ, καὶ τὸ κριτήριον τῆς τελικῆς ἐπιτυχίας.

ΤΟ Β.Β.С. ΚΑΙ Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ

Δὲν γνωρίζομεν ποῖοι λόγοι ὑπηγόρευσαν εἰς τὸ Β.Β.С. νὰ ἀνακινήσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἀλβανίας καὶ τῶν δικαιωμάτων της ἐπὶ τῆς Β. Ἡπείρου. Εἴτε πρόκειται περὶ ἀντιπερισπασμοῦ διὰ τὸ Κυπριακόν, εἴτε πρόκειται περὶ ἐξευμενισμοῦ τῶν Ἀλβανῶν... διὰ νὰ ἀνατρέψουν τὸ κομμουνιστικὸν τὸν καθεστῶς, ἡ παρέμβασις τοῦ αὐτοῦ εἶναι ἀνόητος ὡς πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν καὶ ἀποκρουστικὴ ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον.

Εἶναι ἀνόητος ὡς πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμε-

νον σκοπὸν διότι δὲν ἐπιτρέπεται σήμερον νὰ ἀγνοῖται ὅτι τοιοῦτου εἶδους ἐκπομπὰ οὔτε τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ τὰς προσδοκίας ὡς πρὸς τὴν Κύπρον δύναται νὰ μεταβάλουν - ταῦναντίον!! - οὔτε τοὺς Ἀλβανοὺς νὰ ὀδηγήσουν εἰς ἄλλην τινα σκέψιν παρὰ εἰς τὸ ὅτι ἡ ὑπὸ τὸ καθεστῶς τοῦ Σέχου παθητικὴ διαβίωσις, ἀποδίδει καλὸς καρποὺς ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν δυτικῶν δυνάμεων ἀφ' οὗ αὐξάνει προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ τὴν προσφερομένην ἀμοιβὴν διὰ τὴν μετὰστασιν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

Εἶναι ὅμως καὶ ἀποκρουστικὴ διότι στήριζεται εἰς μίαν τεραστίαν ἀδικίαν καὶ καμμία πολιτικὴ, μεγάλῃς ἢ μικρᾶς δυνάμεως δὲν εἶναι τελικῶς ἐπωφελὴς ὅταν τείνῃ νὰ ἐξαγοράζῃ ἄμεσα πλεονεκτήματα ἐναντι κατακυρώσεως παλαιῶν ἁμαρτημάτων.

Καὶ πράγματι προκειμένου περὶ Β. Ἡπείρου «ἀκεραιότης» τῆς Ἀλβανίας ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν κατακύρωσιν ἑνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ ἀποκρουστικώτερα ἀδικήματα τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς θέμα τὸ ξερρίζωμα καὶ τὸν ἀφελληνισμόν μιᾶς παλαιᾶς ἐστίας τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὸ νὰ γίνεταί λόγος περὶ «διεθνῶν πράξεων» αἵτινες ἐχώρησαν τὴν Β. Ἡπείρον εἰς τὴν Ἀλβανίαν, δὲν ἀποτελεῖ παρὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς ὑποθέσεως. Διότι ἂν εἶναι τῶν ὁντινῶν ἀληθές ὅτι δυνάμει τοῦ πρωτοκόλλου τῆς Φλωρεντίας (17ης Δεβρίου 1913) ἡ Βόρειος Ἡπείρος ἐξεχωρήθη εἰς τὴν Ἀλβανίαν, εἶναι ἀκόμη ἀληθέστερον ὅτι τὸ πρωτόκολλον ἐκεῖνο ἐστηρίχθη εἰς τὴν ἐπιτόπιον «ἐρευναν» μᾶς διεθνῶς ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία μεταβάσα ἐπὶ τόπου καὶ ἐξετάσασα ἐν συνόλῳ 14 ἄτομα (δέκα τέσσαρα!) διέγνωσε τὴν ἐθνολογικὴν κατὰστασιν τῆς περιοχῆς! Ἄλλ' ὁπῆρχον μεταξὺ αὐτῆς καὶ εὐσυνείδητοι ἄνθρωποι ὅπως ὁ Ἀγγλος Πρόεδρος συνίχης Γουίλντνις Ἰδοῦ δὲ τί ἐτηγλῆται τότε ἐκ Β. Ἡπείρου ὁ Ἀγγλος αὐτὸς ἀντιπρόσωπος πρὸς τὸ Φόρεϊν Ὁφφίς!

«ἐν ὄψει τῶν δυσκολιῶν εἰς ἃς προσκρούει ἡ ἐπιτροπὴ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς ἐρεῖνης τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γλώσσης τῶν κατοίκων (ἡ ὁποία καθωρίσθη ὡς κύριον

κριτήριον τῆς ἐθνικότητος δυνάμει τοῦ πρωτοκόλλου τοῦ Λονδίνου τῆς 8ης Αὐγούστου 1913 Σ.Σ.), καὶ τῆς δυσκολίας ὅπως συναχθῶσι δίκαια συμπεράσματα ἐξ ἐκάστης ἐξετάσεως, αἱ ὁδηγαὶ τῆς διασκέψεως τῶν πρεσβευτῶν πρέπει νὰ ἀλλάξουν. Διὰ τοῦτο συνιστῶ ὅπως ἡ ἐπιτροπὴ ἐξουσιοδοτηθῇ νὰ ἐπισκεφθῇ ὁλόκληρον τὴν περιοχὴν καὶ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅχι μόνον ὅ,τι ἡμπορεῖ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐθνικότητα τῶν κατοίκων, ἀλλὰ καὶ στοιχεῖα οἰκονομικῆς, στρατηγικῆς καὶ γεωγραφικῆς φύσεως.»

Ἐπ' αὐτὸ τὸ «ὅ,τι ἡμπορεῖ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐθνικότητα» ἐστηρίχθη ἡ ἐκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τὸ πρωτόκολλον τῆς Φλωρεντίας καὶ ἡ μετέπειτα ἀπόφασις τῶν Πρεσβευτῶν τοῦ Νοεμβρίου 1921! Ἡ εἰσήγησις περὶ δημοψηφίσματος ρητῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς διασκέψεως τῶν Πρεσβευτῶν (8η Αὐγούστου 1913) καὶ ἀκόμη ὀλιγότερον ἀνεγνωρίσθη εἰς τοὺς Β. Ἡπειρώτας τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον αἱ Μ. Δυνάμεις ἀνεγνώρισαν τὸ 1939 καὶ εἰς τοὺς Σουδήτας τῆς Τσεχοσλοβακίας, νὰ μετὰσχουν δηλ. εἰς δημοψήφισμα οἱ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν δεκαετηρίων βίᾳ ἐκπατρισθέντες.

Τὸ νὰ γίνεταί ἐπομένως μνεῖα περὶ «συνθηκῶν» καὶ «κειμένων» ἀποτελεῖ ἐν προκειμένῳ ἀληθὴς φαρισαϊσμός. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἀνεγνώρισεν καὶ ἡ ἰδίᾳ ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις ὅταν τῷ 1942 προκειμένου νὰ ὑποσχεθῇ εἰς τὸν Ἀλβανικὸν λαὸν τὴν ἀνεξαρτησίαν του, ρητῶς ἐπεφυλλάχθη τῆς ἐπανεξετάσεως τοῦ ζητήματος τῶν συνόρων.

ΠΕΡΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ὁ καθορισμὸς νέας βαθμολογικῆς ἱεραρχίας διὰ τοὺς λειτουργοὺς τῆς μέσης ἐκπαίδευσως καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὑπαλληλικοῦ κώδικος διὰ τὴν βαθμολογικὴν ἐξέλιξιν τῶν δημοδιδασκάλων, ἀποτελοῦν βεβαίως μέτρα χρήσιμα τὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε νὰ τεθῶσιν εἰς ἐφαρμογὴν πολὺ πρὶν ἢ ἡ τελευταία ἀναταραχὴ μεταξὺ τῶν εκπαιδευτικῶν λειτουργῶν δώσῃ εἰς αὐτὰ τὸν χαρακτῆρα ἀναγκαστικῆς ὅσον καὶ καθυστερημένης παραχωρήσεως τοῦ κράτους πρὸς ἕνα τὸσον συμπαθὲς καὶ τὸσον οὐσιώδη κλάδον τοῦ δημοσίου ὀργα-

νισμού. Ἀλλά εἶναι ἐξόχως ἀπογοητευτικὸν διὰ τὰς κρατούσας κυβερνητικὰς ἀντιλήψεις ἐπὶ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ζητήματος, τὸ νὰ ἐξαγγέλονται τὰ μέτρα ταῦτα ὡς ὁλοκληροῦντα τὸ δευτερον μέρος τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως κυβερνητικοῦ προγράμματος. Ἐάν δὲν θέλωμεν νὰ παίζωμεν μὲ τὰς λέξεις καὶ ἂν τῶντι ἔχωμεν συλλάβῃ τὸ τι χρειάζεται νὰ γίνῃ διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν συγχρονισμένην καὶ ἀξίαν τοῦ ὀνόματός της ἐκπαίδευσιν, τὸ ἐκπαιδευτικὸν μας πρόγραμμα ἔπρεπε νὰ ἀναφέρεται εἰς ἄλλα πολὺ σπουδαιότερα θέματα ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησιν αἰτημάτων ἀφορώντων τὴν βαθμολογικὴν κατάστασιν τῶν δημοσίων λειτουργῶν. Ἐπρεπε νὰ ἀναφεῖται εἰς τὴν διάρθρωσιν τῶν σχολικῶν βαθμίδων, τὴν προσαρμογὴν τῶν σχολικῶν προγραμμάτων, τὸν ἐμπλουτισμὸν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συγκροτήματος τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, τὴν βελτίωσιν τοῦ συστήματος τῶν ἐξετάσεων, τὴν ριζικὴν μεταβολὴν εἰς τὰς συνθήκας λειτουργίας τῆς ἐσωτερικῆς τῶν σχολείων ζωῆς, τὴν βελτίωσιν τῆς καταρτίσεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας λειτουργῶν, τὴν ἐνταξιν τῆς ἀθλητικῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν μας σύστημα, τὴν ἐπ' ἀνὸς — πρὸ παντός — τοῦ ἀνωτάτου ἐκπαιδευτικοῦ συμβουλίου εἰς τὸν ρόλον του ὡς ἀνωτάτου ἐπόπτου καὶ συμβούλου τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν ζητημάτων. Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀποτελοῦν, ὑπὸ τὰς συνθήκας ὑφ' ἃς σήμερον διατελεῖ ἡ ἐκπαίδευσιν παρ' ἡμῖν, θέματα καιρίας σημασίας ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει ἔννοιαν μία πραγματικὴ κυβερνητικὴ πολιτικὴ. Τὸ ἔθνος βαθύτατα συνειδὼν ὅτι κατὰ τὸ σοβαρὸν νοσεῖ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν μας καὶ ὅτι ἄνευ θεραπείας οὗτοῦ δὲν θὰ γίνωμεν ποτὲ ἀξιοὶ τῆς μεγάλης μας ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς, ἀναμένει ἀπὸ δεκαετηρίδων ἀπὸ τοὺς ἡγήτορας του, νὰ δώσουν λύσεις εἰς αὐτοῦ τοῦ εἵδους νὰ προβλήματα. Καὶ ἀποτελεῖ ἀληθῶς πένθιμον ὁμολογίαν ἀνεπαρκείας τὸ ὅτι δύο καὶ ἥμισυ ἔτη μετὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐξουσίας ἀπὸ μίαν πανίσχυρον κυβερνήσιν, προβάλλονται ὑπὸ τὴν μορφήν ἐκτελέσεως «προγράμματος ἐκπαιδευτικοῦ», μέτρα βαθμολογικῆς κατατάξεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, καὶ γίνεται μνεία... μελέτης τῶν λοιπῶν!

Δὲν θὰ εἴχομεν τὴν ἀξίωσιν ὑπὸ τὰς σημερινὰς οἰκονομικὰς συνθήκας νὰ ἴδωμεν ὁλοκληρούμενα ὅλα ὅσα χρειάζονται διὰ νὰ

καταστή ἡ ἐκπαίδευσίς μας ἀξία τῆς ἀποστολῆς της. Θὰ μᾶς ἤρκει ἡ κατάρτις καὶ ἡ προβολὴ πρὸ ὁλοκληρώου τοῦ πολιτικοῦ κόσμου διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς συμπαραστάσεως αὐτοῦ, ἐνὸς ὁλοκληρωμένου καὶ μακροετοῦς προγράμματος μεταρρυθμίσεων, ἐφαρμοζομένων βαθμιαίως καὶ συστηματικῶς. Τοιαύτης ὁλκῆς προβλήματα δὲν ἀντιμετωπίζονται ἀπὸ μίαν μόνον κυβερνήσιν καὶ δὲν λύνονται ἐντὸς 1 ἢ 2 ἐτῶν. Ἀλλὰ τὸ ὅτι σήμερον εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὸ στάδιον τῶν ὑποσχέσεων, τῶν ἀναζητήσεων καὶ τῶν προσωρινῶν διευθετήσεων ἐπείγουσων ἀπαιτήσεων, μαρτυρεῖ ὅτι λείπει ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς πραγματικῆς δημιουργίας: ἡ συνείδησις τοῦ τί χρειάζεται καὶ τοῦ τί θέλωμεν.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ...

Εἶναι, ἂν μὴ τι ἄλλο, περίεργος ἡ τελευταία αὐτὴ ἐγκύκλιος τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς καὶ ὑφυπουργοὺς του, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπεδιδόχθη εὐρεῖα δημοσιεύσεις.

«Τὸ διαρρεῖσαν χρονικὸν διάστημα, ἀνεφέρει ἡ ἐγκύκλιος, κατὰ τὸ ὁποῖον, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ κυβερνητικὸν ἔργον, ὅλαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις ὑπεβλήθησαν εἰς θυσίας, ὑπῆρξε περίοδος προπαρασκευαστικῆς τῆς θεμελιώσεως τῶν ἀναγκαίων καὶ ἀπαρατήτων προϋποθέσεων ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ στηριχθῇ ἡ πρόοδος καὶ ἀνάπτυξις τῆς χώρας...».

Καὶ κατὰ πόσον μὲν εἰς τὰ δύο καὶ ἥμισυ ἔτη διακυβερνήσεως τοῦ Συναγερμοῦ ἔγινε ὅ,τι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἵνα προπαρασκευασθῶν αἱ ἐνδεικνύμεναι συνθήκαι ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐδραιούτο ἡ πρόοδος τῆς χώρας, αὐτὸ εἶναι βεβαίως ζήτημα εἰς τὸ ὁποῖον ὀλίγοις πλέον πιστεύουν. Ἀπομένει δὲ οὕτω ἀπὸ τὴν δῆλωσιν ἡ ἀναγνώρισις ὅτι ἡ μακρὰ αὕτη «προπαρασκευαστικὴ» δὴθεν περίοδος ὑπέβαλε εἰς μεγάλας θυσίας ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις. Ἀτυχῶς δμως ζωρὰ ἀκόμη παραμένει ἡ μνήμη τῶν ὧν ἐπίστευσαν εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Συναγερμοῦ ὅτι οὗτος δὲν ἔπαυσε νὰ διατυμπανίζῃ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο συναπτὰς περιόδους εὐτυχίας, πότε τῆς μιᾶς καὶ πότε τῆς ἄλλης παραγωγικῆς τάξεως, τὰς ὁποίας μάλιστα χαρακτηριστικῶς ἐπροπαγάνδιζεν ὡς «ἔτος τοῦ ἀγρότου» καὶ «ἔ-

τος τοῦ ἐργάτου!» Αἱ ὑποσχέσεις αὗται δὲν συμβιβάζονται βεβαίως μὲ τὰς ἀναγνωριζόμενας σήμερον ὑπὸ τῆς ἐγκυκλίου θυσίας καὶ καλὰ θὰ ἔκαμνεν ἡ Κυβέρνησις νὰ μὴ ἀναξήρ πληγὰς.

Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τῆς ἐγκυκλίου ἦτο, φαίνεται, ἄλλος. Ἡθέλησε νὰ ὑπογραμμίσῃ ὅτι, μετὰ τὴν «προπαρασκευαστικὴν», ἀρχεται «νέα δευτέρα περίοδος», περίοδος καθαρῶς δημιουργικῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ πραγματοποίησις καὶ ὁλοκλήρωσις τοῦ προγράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Συναγερμοῦ. Ἀλλὰ πῶς θ' ἀρχίσῃ αὕτη ἡ νέα περίοδος, ἡ δημιουργικὴ—ἀφοῦ ἡ πρώτη ἀναγνωρίζεται ὅτι δὲν ἦτο—καὶ μὲ ποῖα μέτρα ἡ Κυβέρνησις ἐτοιμάζεται νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ προγράμματος τοῦ Συναγερμοῦ; Αὐτὸ βέβαια δὲν μᾶς τὸ λέγει ἡ ἐγκύκλιος, καὶ ἴσως καλλίτερα νὰ τὸ ἀγνοῇ ὁ ἑλληνικὸς λαός. Φθάνει μόνον νὰ γνωρίζῃ, διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι ἐπικεῖται ἡ πραγματοποίησις τῆς «ὁλοκληρώσεως», ὅτι «ἐν ὄψει τῆς ἀρχομένης νέας δευτέρας περιόδου τοῦ ἔργου τῆς Κυβερνήσεως, περιόδου καθαρῶς δημιουργικῆς» ὁ πρωθυπουργὸς συνιστᾷ τρία τινὰ εἰς τοὺς ὑπουργοὺς του διότι αὐτὸ εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς σοφῆς πράγματι αὐτῆς ἐγκυκλίου: 1) νὰ ἀκούουν πρὶν ἢ ἐπιδύσων τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματά των, τὰς ὀργανωμένας παραγωγικὰς τάξεις, 2) νὰ τηροῦν ἐπαφὴν καὶ νὰ ζητοῦν ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς ἐκθέσεις ἐπὶ θεμάτων τοῦ ἀσχο-λοῦν τὰς ἐπαρχίας των, καὶ 3) νὰ συστή-σων εἰς τὰς ὑπηρεσίας των νὰ ἐξυπηρετοῦν, ἄνευ παρεκλύσεων, τοὺς πολίτας!

Θὰ ἔλεγε δηληδὴ κανεὶς ὅτι οἱ συντάκται τῆς ἐγκυκλίου κατέβαλον φιλότιμον προσπάθειαν ἵνα πᾶς τις πεισθῇ ὅτι αἱ ἀπλούσταται αὗται ἐντολαὶ δὲν ἐτύγχανον μέχρι σήμερον ἐφαρμογῆς, κατὰ τὴν πρώ-την αὐτὴν «προπαρασκευαστικὴν» περίοδον τῆς Συναγερμικῆς διακυβερνήσεως, ἀφοῦ ἐχρειάσθη νὰ διατυμπανισθῶν διὰ Πρωθυπουργικῆς ἐγκυκλίου μόνον ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς δευτέρας «καθαρῶς δημιουργικῆς» περιόδου, μεθ' ἧς, ὡς φαίνεται, πρέπει νὰ εἶναι στεννώτατα συνυφασμένα καὶ τὴν ὁποίαν θὰ χαρακτηρίζουν...

ΤΟ ΜΟΝΙΠΠΟΝ

Ἡ σκηνὴ εἰς καφενεῖον τοῦ Πειραιῶς.

Θέμα ἡ συζητήσις περὶ τῆς καταρρεύσεως τοῦ Συναγερμοῦ καὶ τῆς στροφῆς τοῦ λαοῦ πρὸς τὰ παλαιὰ κόμματα, ὡς ἐπέμενε νὰ τὴν βλέπῃ εἰς ἐκ τῶν παρισταμένων. Ἡ ῥητορικὴ τοῦ εἶχε ἐπιβάλῃ σιωπὴν καὶ τὸ ἀγροατήριον ἤκουεν ἀποσβολωμένον τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ «μεμνημένου» καὶ τὰς νοσταλγικὰς ἀναδρομὰς του εἰς τὸν παλιὸν, καλὸ καιρὸ. Τὸ συμπέρασμα ὅμως τὸ ἔδωκε κάποιος τολμηρότερος ἐκ τῶν ἀγροατῶν:

— «ΘΥΜΑΣΑΙ τὴν ἐποχὴν ὅπου ὑπῆρχαν τὰ μόνιππα ἐδῶ εἰς αὐτὴν τὴν πλατεῖα; — «Ὅλοι μας τὰ ἐχρησιμοποιοῦσαμε» μὲ αὐτὰ ἐκάναμε τὴν δουλειά μας. Τώρα ὅμως ὅπου ἐβγήκαν τὰ ταξί, ποῖος τὰ πέρνει πλέον; »

Τὸ μόνιππον ἔχει βεβαίως τὴν ἀρχοντιᾶν του. Ὅπως καὶ τὸ ταξί τοὺς κινδύνους του. Ἐκαστον ἐξ αὐτῶν χρησιμεύει διὰ κάποιον σκοπὸν ὅπου τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶναι καὶ πλέον ἐνδεδειγμένα. Τὰ μόνιππα π. χ. διὰ τοὺς γάμους, τὰ γλέντια μεταμεσον-κτιῶν ὥρων καὶ πρὸ παντός διὰ τὰς κηδείας. Τὰ ταξί διὰ τὴν καθημερινὴν μας ζωὴν. Ἡ ἀνάγκη τῶν πραγμάτων, ἔβαλεν ἐν ἑκαστον εἰς τὴν θέσιν του καὶ ὁ λαὸς ἐν τῇ μακρο-χρονίῳ σοφίᾳ του τὰ ἀναζητεῖ ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Τὸ κακὸν εἶναι μόνον ὅτι διὰ τῆς ἀχρηστεύσεως τὰ μόνιππα ἐξαφανίζονται καὶ ὡς μέσον συνοδείας εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

Ὁ κόσμος σήμερον βιάζεται καὶ διὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐθιμοτυπίαν τοῦ βίου. Δὲν ὑπάρχει ἐπομένως περιθώριον διὰ νοσταλγίαν παλαιῶν ἡμερῶν, ὅσον καλῶτεροι καὶ ἂν ἴσως ἦσαν, ἢ ἐφαίνοντο ἀπὸ τὰς σημερινὰς! Τὰ ταξί θὰ ἐπιβληθῶν καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν εἴτε τὸ θέλωμεν εἴτε ὄχι.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΟΣ

Μία σπουδαία προσπάθεια ἀξία παντός ἐπαίνου καὶ τῆς συμπάθειας ὅλων ὅσοι ἐνεβάρθουν κάπως εἰς τὴν φύσιν τῶν οἰκονομῶν μας, συντελεῖται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Παραγωγικότητος. Ἡ ὁμιλία τοῦ Προέδρου τοῦ κέντρου κ. Η. Κριμᾶ τῆς 3ης Φεβρουαρίου, τὸ ἐνδιαφέρον ὅλκιον τὸ ὁποῖον περιέχεται εἰς τὸ μηνιαῖον περιοδικὸν «Παραγωγικότης» καὶ ἡ συστηματικὴ ὅσον καὶ προσφυνῆς διακλάδωσις τοῦ προγράμματος μελετῶν, διανοίγουν σημαντικὰς δυνατότητας τὰς ὁποίας πολιτεία καὶ πολῖται ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ ἐνστερνισθῶν

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ (Δ. Ε. Η.)

Κατὰ τὸν συστατικὸν Νόμον τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἡλεκτρισμοῦ (Δ. Ε. Η.) καὶ τὴν μετὰ τῆς Ἑταιρίας ΕΜΠΑΣΚΟ ὑπογραφείσαν σύμβασιν ὁργανώσεως καὶ διευθύνσεως, ἡ διαχείρισις τοῦ ζητήματος τοῦ ἑξηλεκτρισμοῦ — δηλαδή τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τῆς ὁργανώσεως καὶ διαχειρί-

μὲ στοργὴν καὶ ἐνθουσιασμόν. Ἡ σύνθετος τεχνικοοικονομικὴ μορφή τῶν κοινωνικῶν μας προβλημάτων, περὶ τῆς ὁποίας ἐπεκτεινόμεθα περισσότερον εἰς τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ παρόντος δελτίου, δὲν ἐπιτρέπει ἀτυχῶς τὴν ἀντιμετώπισιν των μὲ τὸν εὐκόλον τρόπον τῶν ἀφηρημένων δογματισμῶν ἢ τῶν κακοτέχνων ἐμπειρισμῶν. Ὁ φαῦλος κύκλος ἀπασχολήσεως — αὐξήσεως ἡμερομισθίων — ὑψώσεως κόστους παραγωγῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπλέκονται συνήθως ὑπὸ τὴν πίεσιν πολιτικῶν ἀναγκῶν αἱ κυβερνήσεις, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον καταλήγουν θάττον ἢ βράδιον οἱ ἐντυπωσιακοὶ προγραμματισμοὶ τῶν κατὰ καιροὺς ἀντιπολιτεύσεων, δὲν διασπᾶται εὐκόλως χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ κλεῖς τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγικότητος. Δι' αὐτὸ ἡ γενομένη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κέντρον προσπάθεια καταλήγει νὰ εἶναι ἐν μέγα ἐθνικὸν θέμα τὸ ὁποῖον πᾶς ἄνθρωπος καλῆς θελήσεως ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ παρακολουθήσῃ καὶ νὰ βοηθήσῃ.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ

Ὁ Bagehot ἔχει γράψῃ ὅτι «ὁ διπλωματικὸς» ἀντιπρόσωπος δὲν ἀποτελεῖ ἀρλῶς πράκτορα τῆς κυβερνήσεως ἀλλὰ καὶ «δημόσιον θεάμα!» Τοῦτο γράφων ἠννόει ὅχι ὅτι αἱ διπλωμάται δύνανται νὰ ἀσχημονοῦν ἢ νὰ προκαλοῦν διὰ τῶν παραδοξότητων των τὴν θυμωδὴν τῶν ἐντοπίων, ἀλλ' ὅτι διὰ τῆς καλλιεργημένης θεαματικότητος τῆς ἐμφανίσεως των — τοῦ Decorum τῶν Ρωμαίων — ὀφείλουν νὰ ἐξαίρουν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου τὸ κύρος καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος των.

Φαίνεται ὅμως κάποια σύγχυσις εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ γίνεται ἀπὸ τινος εἰς ὠρισμένους ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐμφανίσεις μας, ὅπου γνωστὸς διὰ τὴν φαιδρότητά του ἀντιπρόσωπος ἐστάλη διὰ....

νὰ παύσῃ νὰ ἐνοχλῇ τὴν κεντρικὴν ὑπηρεσίαν! Ἐχομεν ὑπ' ὄψει μας ὠρισμένα περιστατικὰ λαβόντα χώραν εἰς δεξιώσεις καὶ γεύματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο ἀφόβως νὰ καταγραφῶσιν εἰς συλλογὴν ἀνεκδότων καὶ τερπνῶν ἀναγνωσμάτων. Βεβαίως κατὰ εἶναι καὶ αὐτό. Ὅταν ὅμως εἰς τοιαύτας δεξιώσεις παρίστανται καὶ ξένοι Ὑπουργοὶ Ἐξωτερικῶν καὶ διεθνεῖς προσωπικότητες καλὸν εἶναι νὰ μὴ τοὺς δίδεται ἡ δυνατότης νὰ καταγράφουν νέα ἀνέκδοτα εἰς τὰς σημειώσεις των καὶ νὰ τὰ σχολιάζουν ἔπειτα ὅπως τοὺς ἀξίζει.

Ο ΒΟΛΟΣ

Μετὰ τοὺς πολέμους, τὴν πείναν τῆς κατοχῆς, τὸν ἀνταρτοπόλεμον, οἱ σεισμοὶ ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἔρχονται νὰ συμπληρώσουν μὲ τὴν καταστροφικὴν των μαρίαν τὸν δεκατισμὸν τῆς φυλῆς εἰς ἀνθρώπινα θύματα καὶ νὰ ἐπιδεινώσουν τὴν οικονομικὴν δυσπραγίαν ἢ ὁποῖα μαστίζει τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος, ζῶντας ἀπὸ αἰῶνων μὲ σύντροφον τὴν πείναν.

Αἱ δοκιμασίαι τῆς φυλῆς μας εἶναι μεγάλαι. Μέσα εἰς αὐτάς ἐσφυρηλατήθησαν αἱ γενεαὶ τῶν προγόνων μας καὶ ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς τὴν ἀντοχὴν ἢ ὁποῖα μᾶς ἐπέτρεψε νὰ ἐπιβιώσωμεν ὡς φυλὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν χιλιετηρίδων αἱ ὁποῖαι παρήλθον.

Ὑπὸ τὰς σημερινὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι σκληραὶ καὶ δύσκολοι, οἱ Τάγοι τοῦ ἔθνους, ὀφείλουν ἐγκαταλείποντες τὸν μοιρολατρισμὸν καὶ τὰς προχειρότητας νὰ πολλαπλασιάσουν τὰς προσπάθειάς των, διὰ νὰ ἔλθῃ ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ μάλιστα ὁ ἐνδιαπορῶ ζῶν εἰς τὰς ἄλλας χώρας τῆς γῆς, ἀρωγὸς εἰς τὸ δυσχερὲς πρόβλημα τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν σεισμοπλήκτων, νὰ κινήσουν δὲ καὶ τὴν διεθνή συμπάθειαν πρὸς συμπαράστασιν εἰς τὴν συμφορὰν.

σεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως — ἔχει ἀνατεθῇ προσωρινῶς, μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1955, εἰς τὴν Ἑταιρίαν ΕΜΠΑΣΚΟ ὑπὸ τὴν παρακολούθησιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ. Ε. Η. (τὸ ὁποῖον καὶ θὰ διαδεχθῇ τὴν ΕΜΠΑΣΚΟ εἰς τὰς ἀρμοδιότητάς της ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1955), ὑπὸ τὸν ἑλεγχον τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου καὶ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Ἀντιπροσωπευτικῆς Συνελεύσεως, πρὸς τὴν ὁποῖαν λογοδοτοῦν τὰ δύο προηγούμενα ὅργανα καὶ ἡ ὁποία ἀναφέρει εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν συστατικὸν νόμον τῆς Δ.Ε.Η., ἡ Ἀντιπροσωπευτικὴ Συνέλευσις αὐτῆς (δηλαδή τὸ ἀντίστοιχον ὄργανον πρὸς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν Ἀωνύμου Ἑταιρίας) ὄφειλε νὰ συνεδριάσῃ ἐπὶ τῇ λήξει τῆς οἰκονομικῆς χρήσεως 1.7.53-30.6.54, ἵνα συζητήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ κυρίως ὑπευθύνου ὁργάνου τῆς Ἐπιχειρήσεως, τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου.

Τὸ γεγονός λοιπὸν καὶ μόνον ὅτι, ἡ Ἀντιπροσωπευτικὴ αὐτὴ Συνέλευσις, ἐξάκις συγκληθεῖσα ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου δὲν κατώρθωσεν ἐπὶ τετραμήνον νὰ συνεδριάσῃ, ἐλλεῖπει ἀπαρτίας, παρὰ τὴν ἑκτὴν μόνον φορὰν (28 Μαρτίου ἐ. ἔ.), δίδει τὸ μέτρον τῆς ἱκανότητος τοῦ δημοσίου αὐτοῦ ὁργανισμοῦ ὅπως ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν μεγίστης σημασίας ἀποστολήν, ἡ ὁποία τοῦ ἔχει ἀνατεθῇ. Ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τῆς συζητήσεως ἐπὶ τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ Δ. Συμβουλίου καὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου, κατὰ τὴν ὁποῖαν κατεδείχθη ὅτι ἐν ἡ δύο μόνον μέλη αὐτῆς (ἐπὶ τῶν εἴκοσι πέντε) εἶχον γνῶσιν τοῦ θέματος, ἐπὶ πλέον δὲ ἡ γενομένη πρότασις περὶ συστάσεως ἐιδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐλέγχου ἐκ μελῶν τῆς Ἀντιπροσωπευτικῆς Συνελεύσεως πρὸς ἑλεγχον τοῦ ἀπολογισμοῦ καὶ.... τῆς ἐκθέσεως ἐλέγχου, μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀδυναμίας οὐσιαστικῆς λειτουργίας τοῦ ὁργανισμοῦ αὐτοῦ, ὥπως τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἐσχεδίασαν οἱ Ἕλληνες καὶ ξένοι ἀρμόδιοι.

Παρὰ ταῦτα, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Δ. Ε. Η. ἐθεώρησε σκόπιμον νὰ περιλάβῃ — τελείως ἀναρμόδιως ἄλλωστε — εἰς τὸν ἀπολογισμὸν του πρὸς τὴν ἀδιαφοροῦσαν καὶ ἀδυνατοῦσαν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν προορισμὸν τῆς Ἀντιπροσωπευτικῆς Συνελεύσεως, θερμὴν συνηγορίαν ὑπὲρ τοῦ θεσμοῦ τῆς δημοσίας ἐπιχειρήσεως.

Εἶναι — ὑποστηρίζει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Δ. Ε. Η. — ἡ δημοσία ἐπιχείρησις, ἡ καλλιτέρα μορφή τοῦ ἀναδόχου τοῦ ἑξηλεκτρισμοῦ:

1ον) διότι ἀποκλείει πᾶσαν ἐπίδρασιν πολιτικῶν ἐπιρροῶν (!).

2ον) διότι δὲν ἔχει τὸ μειονέκτημα τῆς ἀνευθύνου διαχειρίσεως τὸ ὁποῖον θὰ εἶχεν ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν κρατικῶν ἐγκαταστάσεων ὑπὸ ἰδιωτῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ διεκινδύνευον σημαντικὸν ἴδιον κεφάλαιον,

3ον) διότι αἱ ἀδυναμίαι τῆς διευθύνσεως μιᾶς δημοσίας ἐπιχειρήσεως δὲν εἶναι μεγαλύτεραι ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἡ διευθύνσις μιᾶς μεγάλης ἀωνύμου ἐταιρίας, καὶ

4ον) διότι ἐξασφαλίζει «δραστικώτατον τετραπλοῦν ἑλεγχον», ἥτοι: α) τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, β) τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου, γ) τῆς Ἀντιπροσωπευτικῆς Συνελεύσεως καὶ δ) τῆς Κυβερνήσεως.

Παρ' όλον ότι η ύπαρξις του ἀπολογισμοῦ τῆς διαχειρίσεως τῆς Δ. Ε. Η. κατὰ τὴν πρώτην τριετίαν τῆς δράσεώς της καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐκθέσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου, καθιστᾷ περιττὴν κἀθα θεωρητικὴν συζήτησιν περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ θεσμοῦ τῆς δημοσίας ἐπιχειρήσεως, δὲν εἶναι ἄσκοπος μία πρόχειρος ἀπάντησις εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἰσχυρισμοὺς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ. Ε. Η.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὰς πολιτικὰς ἐπιρροάς, τὸ γεγονός καὶ μόνον ὅτι τὰ διαχειριζόμενα τὴν ἐπιχείρησιν μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διορίζονται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἀνατρέπει ἄνευ ἐτέρου τὸ ἐπιχείρημα τῆς δῆθεν χειραφέτησεως ἀπὸ πολιτικὰς ἐπιρροάς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δῆθεν μειωμένην εὐθύνην εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς διαχειρίσεως ὑπὸ ἰδιωτῶν ἀναδόχων, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οὗτοι δὲν θὰ διεκινδύνουν σημαντικὸν ἴδιον κεφάλαιον, διατὶ τάχα θὰ ἦτο ἠϋξημένη ἡ εὐθύνη τῶν διοικούντων καὶ διαχειριζομένων τὴν δημοσίαν ἐπιχείρησιν, οἱ ὅποιοι οὐδὲν ἄπολύτως διακινδυνεύουν ἴδιον κεφάλαιον ;

Ὡς πρὸς τὰς ἀδυναμίας διευθύνσεως, πρέπει νὰ ἔχη τις παντελῆ ἄγνοιαν τῶν οὐσιαστικῶν εὐθυνῶν τὰς ὁποίας συνεπάγεται ἡ διευθύνσις μιᾶς μικρᾶς ἢ μεγάλης ἀνωνύμου ἐταιρίας, ἢ πάσης ἄλλης μορφῆς ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως, διὰ νὰ ἐπιχειρῇ νὰ τὰς συγκρίνῃ μὲ τὰς τυπικὰς εὐθύναις τῆς διευθύνσεως ἐνὸς δημοσίου ὁργανισμοῦ.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἐν τέλει τὸν «δραστικώτατον τετραπλοῦν ἔλεγχον», ἡ περίπτωσις τῆς κατὰ πρωτοφανῆ τρόπον ἀδιαφοροῦσης Ἀντιπροσωπευτικῆς Συνελεύσεως, ἡ ὁποία, πέντε συνεχεῖς φορὰς ἐπὶ τρίμηνον συγκληθεῖσα, δὲν κατώρθωσε νὰ συνεδριάσῃ ἐπὶ μίαν ὥραν διὰ νὰ ἀκούσῃ — ἔστω καὶ ἐκ περιεργείας — τὰ τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, δίδει τὸ μέτρον τῆς «δραστικότητος» τοῦ ἔλέγχου περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται λόγος εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἄν τώρα εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν προσθέσῃ κανεὶς τὸ συγκινητικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ Κράτους - Ἐπιχειρηματίου, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τριετίαν παρέλειψε νὰ συστήσῃ τὸ μόνον ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενον ἐλεγκτικὸν ὄργανον τῆς Δ.Ε.Η., τὸ Συμβούλιον Ἐλέγχου, καὶ ἀφῆκεν οὕτω ἐπὶ τριετίαν — εἰς τὸ κρίσιμον στάδιον τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἔργων καὶ τῆς ὁργανώσεως τῆς Ἐπιχειρήσεως — τὴν διαχείρισιν τῆς υποθέσεως τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ καὶ τῶν διατεθέντων 130 ἑκατομμυρίων δολλαρίων, τελειῶς ἀνεξέλεγκτον, θὰ δυνήθῃ νὰ ἔχη παραλλήλως πρὸς τὸ μέτρον τῆς δραστηριότητος τοῦ τετραπλοῦ (;) ἔλέγχου καὶ τὸ μέτρον τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Κράτους διὰ τὰς δημοσίας ἐπιχειρήσεις του.

Αὐταὶ αἱ ἀπλαῖ σκέψεις, μαζὺ μὲ τὸ παράδειγμα ἄλλων δημοσίων ἐπιχειρήσεων, ὅπως εἶναι ὁ Ὑποστηρικτὸς Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος (ΟΤΕ), τὸ Ἐθνικὸν Ἰδρυμα Ραδιοφωνίας (ΕΙΡ) κλπ., θὰ ἦσαν ἀρκετὰ διὰ νὰ πείσουν πάντα ἀρμόδιον ὅτι ἡ ἀνάθεσις τῆς διαχειρίσεως μιᾶς λειτουργίας βασικῆς οἰκονομικῆς σημασίας, ὅπως εἶναι ὁ ἐξηλεκτρισμὸς, θὰ ἀπετέλει σφάλμα, τοῦλάχιστον διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς Ἑλλάδος.

Ἄν, παραλλήλως πρὸς τὰς σκέψεις αὐτάς, εἴσῃ κανεὶς ἐν βλέμμα εἰς τὸ

περιεχόμενον τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Συμβουλίου Διευθύνσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρονται ἀνωμαλίας ὑπερβαίνουσαι τὰ ὅρια ἐνὸς διοικητικοῦ ἔλεγχου, θὰ πεισθῇ ὅτι τὸ ἐνεργειακὸν θέμα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται τὸ οἰκονομικὸν μέλλον τῆς χώρας, ἔχει ὁργανωθῇ κατὰ τρόπον ὁ ὁποῖος δικαιολογεῖ τὰς μᾶλλον σοβαρὰς ἀνησυχίας.

Ω

ΠΡΟΣ ΤΟΝ "ΕΝΙΑΙΟΝ,, ΦΟΡΟΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ

Πληροφορούμεθα ὅτι συζητεῖται εἰς συσκέψεις ὑπουργῶν καὶ ὑπηρεσιῶν τὸ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ Συντονισμοῦ ἐξαγγελθὲν τὸν Δεκέμβριον νομοσχέδιον περὶ τοῦ ἐνιαίου φόρου εἰσοδήματος, τὸ ὁποῖον, κατατιθέμενον ὁσονοῦπῳ εἰς τὴν Βουλὴν, πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀπὸ τῆς προσεχοῦς οἰκονομικῆς χρήσεως 1955 - 56. Ὁ ἐνιαῖος φόρος ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος, ἀγγλοσαξωνικοῦ τύπου, ἔρχεται ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον «ἡπειρωτικόν» σύστημα τοῦ φόρου εἰσοδήματος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἀναλυτικοὺς φόρους ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος, τοὺς ὁποίους συμπληρῶνει, ὡς ἐπιστέγασμα, ὁ φόρος ἐπὶ τῆς καθολικῆς καθαρᾶς προσόδου.

Ὡς σκοπὸς τῆς μεταρρυθμίσεως ταύτης προβάλλεται ἡ διὰ τὸν φορολογούμενον ἀπλοποίησης τῶν γραφειοκρατικῶν διατυπώσεων, ὑπὸ τὰς ὁποίας στενάζει, ἀφοῦ ἐφεξῆς θὰ ὑποχρεοῦται εἰς μίαν μόνον δήλωσιν ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἀποβλέπει εἰς τὴν κατὰ τὸ δυνατόν ἐλάφρυνσιν τοῦ φόρου βεβαιώσεως τῶν φοροτεχνικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τὸν περιορισμὸν τῶν ἐξόδων βεβαιώσεως καὶ τῆς φοροδιαφυγῆς.

Ἐφ' ὅσον εἰς τὸν ἐνιαῖον φόρον ἐπιβάλλεται, ἀνεξαρτήτως πηγῆς εἰσοδήματος, ὁ αὐτὸς συντελεστὴς φορολογίας, ἡ διὰ τὴν φορολογικὴν δικαιοσύνην ἐπιθυμητὴ καλλιτέρα μεταχειρίσις τοῦ ἐξ ἐργασίας εἰσοδήματος ἐπιτυγχάνεται δι' ἐκπτώσεως ὀρισμένου παγίου ποσοῦ, οὕτως ὥστε τοῦτο, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἐκ κεφαλαίου προερχόμενον, νὰ φορολογηται ἐπὶ τοσοῦτον ἐλαφρότερον, ὅσον μικρότερον εἶναι. Ὡσαύτως προβλέπεται φορολογικὴ ἀπαλλαγὴ ἐλαχίστου συντηρήσεως, ὡς καὶ ἐκπτώσις τῶν οἰκογενειακῶν βαρῶν, ὅπως ὑπὸ τὸ ἰσχύον σύστημα. Τοῦ φόρου εἰσοδήματος θὰ ἐξαιροῦνται κατ' ἀνάγκην οἱ μικροεπαγγελματίαι, ὑποβαλλόμενοι εἰς τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος, βάσει τεκμηρίων, ἐνῶ θὰ περιληφθοῦν εἰς τὸν ἐνιαῖον φόρον αἱ πέραν ἐνὸς ἀφορολογήτου ποσοῦ γεωργικαὶ καὶ κτηνοτροφικαὶ πρόσοδοι, αἵτινες μέχρι σήμερον δὲν περιλαμβάνοντο εἰς τὸν ἀναλυτικὸν φόρον τοῦ εἰσοδήματος.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ «ἐνιαῖος φόρος» προσιδιάζει εἰς τὰς πλουσίας χώρας, ὅπου ἡ φορολογικὴ συνείδησις εἶναι πλέον ἀνεπτυγμένη, ἀλλὰ τὸ παράδειγμα τῆς ἀπὸ τοῦ 1950 ἐφαρμογῆς τοῦ φόρου τούτου εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ τῆς ἐντὸς τετραετίας αὐξήσεως ἀναλογίας τῆς ἀποδόσεως τοῦ φόρου — ἀπὸ 19 ἕως 26 τοῖς ἑκατὸν τῶν συνολικῶν ἐσόδων τοῦ κράτους — ἀποδεικνύει ὅτι τὸ σύστημα δύναται νὰ ἐπιτύχῃ καὶ εἰς ὑπαναπτύ-

κτους χώρας, όταν ή προοδευτική κλίμαξ της φορολογίας είναι λογική, έχει δέ προηγηθῇ ή κατάλληλος προεργασία και ὀργάνωσις τῶν φοροτεχνικῶν ὑπηρεσιῶν, ἐκπονηθῇ σαφὴς καὶ ἀπλουστευμένος φορολογικὸς κώδικς, ἄρτιον σύστημα φορολογικῆς οἰκονομίας καὶ ἀκεραίου ἐλέγχου, διασφαλίζοντος μὲν τὴν φοροδιαφυγὴν, ἀλλ' ἐγγυωμένου συνάμα εἰς τὸν φορολογούμενον τὴν μὴ καταπίεσίν του ὑπὸ τῶν φορολογικῶν ὀργάνων. Εἰς τὴν Τουρκίαν, ἡ ἐπιτυχία τοῦ θεσμοῦ ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος, ἐλλείψει ὀρκωτῶν λογιστῶν, ὅπως ἐν Ἀγγλίᾳ, εἰς τὴν δι' εἰδικοῦ νόμου κατάρτισιν ἐκλεκτοῦ σώματος ἐλεγκτῶν, ἡ πρόσληψις τῶν ὁποίων γίνεται διὰ διαγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν ἀποφοίτων ἀνωτάτων σχολῶν, οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν, καὶ νομικῶν. Οὗτοι, ἀφοῦ μαθητεύσουν ἐπὶ διετίαν, ὡς βοηθοὶ τῶν ἐλεγκτῶν, ἀποκτοῦν τὸ δικαίωμα ἐλέγχου προσωρινῶς τὸ τρίτον ἔτος, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποῖου ὑποβάλλονται πάλιν εἰς ἐξετάσεις, μόνον δὲ τότε οἱ ἐκ τούτων ἐπιτυχάνοντες, ἐφ' ὅσον καὶ ὁ ἀτομικὸς τῶν φάκελλος εἶναι εὐνοϊκός, *διορίζονται* ἐλεγκταὶ καὶ μετεκπαιδεύονται ἐπὶ ἓν ἔτος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐξασφαλίζεται οὕτω τὸ ἥθος καὶ ἡ φοροτεχνικὴ κατάρτις.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ νέου φόρου θὰ ἐξαρτηθῇ βεβαίως ἀπὸ πολλὰς ἀκόμῃ ἀγνώστους λεπτομερείας καὶ μεταξὺ ἄλλων, κυρίως ἀπὸ τοὺς συντελεστὰς τῆς φορολογικῆς κλίμακος. Δὲν θὰ ἦτο συντελεστικὸν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ νέου φόρου ἐὰν ὁ ἤδη καταβάλλον τὸν συνθετικὸν ἐπείθετο ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ φορολογικοῦ συστήματος δὲν ἀπέβλεπε κυρίως εἰς τὴν ἀνακούφισίν του ἀπὸ τὰς πολλαπλᾶς δηλώσεις καὶ ἐλέγχους, ἀλλ' εἰς τὴν βαρύτεραν του φορολογίαν. Διότι, ἀτυχῶς, αὐτὸν τὸν τρόπον κατῴρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος εἰς τὸν πολίτην, συγκαλοῦπτον πάντοτε, κατ' εὐφημισμὸν, τὰς πρὸς ἀφαίμαξιν φορολογικὰς του προθέσεις μὲ τὰς λέξεις *μεταβολή, διαρρυθμίσεις* ἢ *ἀναπροσαρμογή*. Μήπως ὡς *ἀναπροσαρμογή* δὲν διευτυπανίσθη ἡ βαρύτερα τῶν ἀποζώντων ἐκ παγίου εἰσοδήματος φορολογίαν, ἡ *υποτίμησης τῆς δραχμῆς εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας της*; Οἱ δὲ φόβοι οὗτοι καὶ ἐν προκειμένῳ δὲν εἶναι ἄνευ βάσεως.

Ἐν ἀναμονῇ τῆς ἀνακοινώσεως τῶν συντελεστῶν, πληροφορούμεθα ἤδη ὅτι «ἐγνώσθη ὅτι πρὸς ἀποφυγὴν μειώσεως τῶν δημοσίων ἐσόδων, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἐφαρμογῆς τοῦ ἐνιαίου φόρου, κρατεῖ σκέψις, ὅπως θεωρηθοῦν ὡς τεκμαρτὰ εἰσοδήματα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, τὰ εἰσοδήματα ποῦ ὑπῆχθησαν εἰς τὴν ἄμεσον φορολογίαν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος.» Ἡ φορολογικὴ *μεταρρυθμίσις* ἀρχίζει οὕτω μὲ μίαν ἀδικίαν καὶ φορολογικὴν ἐπιβάρυνσιν, ἀφοῦ ὁ πραγματοποιήσας ἐφέτος μικρότερον εἰσόδημα θὰ φορολογηθῇ βάσει τοῦ περισυνου μεγαλειτέρου εἰσοδήματος. Καὶ ὁ φόβος τοῦ πολίτου ὅτι ἡ δῆθεν πρὸς ὄφελός του μεταρρυθμίσις ἀποτελεῖ καὶ ἐν προκειμένῳ, ὅπως πάντοτε, πρόσχημα πρὸς ἐπιβάρυνσίν του, εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον βάσιμος, καθόσον ἡ εἵδησις τῆς εισαγωγῆς τοῦ ἐνιαίου φόρου συνεχίζεται ὡς ἐξῆς: «Παραλλήλως πρὸς τὴν καθιέρωσιν τοῦ ἐνιαίου φόρου, θὰ ἐπιδιωχθῇ ἀπὸ τοῦ νέου οἰκονομικοῦ ἔτους, ὡς ἐγνώσθη, ἡ δημιουργία καὶ *νέων ἐσόδων*. Οὕτω θὰ *διαρρυθμισθῇ* ἡ φορολογία κύκλου ἐρ-

γασίων, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ διαφυγὴ, θὰ αὐξηθῇ ὁ φόρος πολυτελείας ὠρισμένων εἰδῶν, θὰ *ἀναπροσαρμοσθῶσιν* (ὁποῖα κατάχρησις λέξεων!) τὰ τέλη κυκλοφορίας αὐτοκινήτων εἰς τὰ ἐπίπεδα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἤδη καθορισθῇ καὶ θὰ γίνῃ *ἀναπροσαρμογή* δασμῶν, ἰδίως διὰ τὴν προστασίαν τῆς ἐγχωρίου παραγωγῆς, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν συμφωνιῶν τοῦ Γ.Κ.Α.Τ.Τ.» Ἡ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐντύπωσις δὲν εἶναι βεβαίως ἡ ἐνδεικνυομένη ἵνα πεισθῇ τις ὅτι ἡ *διαρρυθμίσις* τοῦ φόρου εἰσοδήματος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, δὲν θὰ . . . *ἀναπροσαρμοσθῇ* μὲ τὴν ἀναπότρεπτον φορολογικὴν ἐπιβάρυνσιν.

Ζ.

ΕΚΘΕΣΙΣ τοῦ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ

τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ καὶ ΑΘΗΝΩΝ

Κ. Κ. ΗΛΙΑΣΚΟΥ

Πρὸς τὴν Δευτέραν Τακτικὴν Συνέλευσιν τῶν Μετόχων

Κατὰ τὴν δευτέραν τακτικὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν Μετόχων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, ὁ Διοικητὴς τοῦ Ἰδρύματος ἀνέγνωσε πρὸς τὴν Συνέλευσιν ἐκ μέρους τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τὴν ἐκθεσιν τῶν πεπραγμένων τῆς Διοικήσεως κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ 1954, ἡ ὁποία ὑπῆρξε καὶ πρώτη πλήρης 12μηνος τοιαύτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς νέας Τραπεζῆς. Ἡ χρῆσις αὕτη ὡς ἐδήλωσεν ὁ κ. Ἡλιάσκος, συνέπεσεν μὲ περίοδον συνεχίσεως τῆς Κυβερνητικῆς προσπάθειας διὰ τὴν στερέωσιν τῆς οἰκονομίας τοῦ τόπου καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτὰ προέκυψαν ἐκ τῶν σημαντικῶν ἀναπροσαρμογῶν τῶν ἐπενεχθεισῶν κατὰ τὸ 1953. Μέγιστος συντελεστής διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προσπάθειας αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ διατηρηθῆ εἰσα ἐν τῇ Χώρᾳ πολιτικὴ σταθερότης καὶ ὁμαλότης, ὡς καὶ ἡ εἰς τὸν δημοσιονομικὸν καὶ νομισματικὸν τομέα ἐπικρατήσασα τάξις. Ἰδιαιτέρως ἐπίσης εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας ἔσχεν ἡ πρὸς τὰ βελτίω τάσις τῆς Παγκοσμίου οἰκονομίας, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως τῶν πραγματοποιηθέντων ὑπὸ τῆς Χώρας τακτικῶν ἐξαγωγῶν καὶ ἀδήλων συναλλαγῶν πόρων, ὅσον καὶ ἀπόψεως τιμῶν τῶν ἐξαχθέντων προϊόντων. Ἡ ὑψηλὴ αὕτη εἰσορὴ συναλλάγματος ἔσχε μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν, τὸ ὁποῖον καταλαμβάνει ἤδη τὴν κεντρικώτεραν θέσιν μεταξὺ τῶν προβλημάτων τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας, ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι περιορίσθησαν οἱ ἐκτακτοὶ ἐξωτερικοὶ πόροι τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς Ἀμερικανικῆς Βοηθείας καὶ τῶν πολεμικῶν ἐπανορθώσεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἐξεδηλώθη σοβαρὰ τάσις πρὸς αὔξησιν τοῦ ὄγκου τῶν εισαγωγῶν.

Ἡ ἐντὸς τοῦ 1954 γενικώτερα ἐξέλιξις τῆς ἐσωτερικῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας, πρὸς ἣν συναρτᾶται ἡ διαμόρφωσις τοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν, ἐμφανίζει ἐπιτεύξεις ὀλιγώτερον μὲν σημαντικὰς, περισσότερον ὅμως μονίμους ἢ κατὰ τὸ 1953. Οὕτω, ἐνῶ τὸ 1953 δύναται, λόγῳ τῆς υποτίμησεως καὶ τῆς μεγάλης γεωργικῆς συγκομιδῆς νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς περίοδος τείνουσα πρὸς μίαν νέαν ἰσορροπίαν εἰς ἀνώτερα ἐπίπεδα παραγωγικότητος, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1954 πραγματοποιεῖται ἡ παγίωσις τῆς οἰκονομίας εἰς τὰ ἐπιτευχθέντα νέα ὑψηλότερα ἐπίπεδα. Αἱ ἀναμορφώσεις αὗται ἀντικατοπτρίζονται εἰς τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα τὸ ὁποῖον παρουσιάζει καὶ περαιτέρω αὔξησιν, ἀλλὰ καὶ σημαντικὴν μεταβολὴν εἰς τὴν διάρθρωσίν του, λόγῳ μειώσεως τῶν ἀγροτικῶν εἰσοδημάτων καὶ αὐξήσεως τῶν ἀστικῶν τοιαύτων τῶν ὁποίων εἶναι γνωστὴ ἡ τάσις πρὸς δαπάνην δι' εισαγωγὰς εἰδῶν οὐχὶ πολλὰκις πρώτης ἀνάγκης. Ἡ τάσις αὕτη ἐπέβαλε τὴν καθιέρωσιν ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως ἐνὸς εὐληγίστου συστήματος περιορισμοῦ τῶν τυχόν ὑπερβολικῶν διευκολύνσεων πρὸς τὸ ἐμπόριον εισαγωγῆς πολυτελῶν καὶ ἡμιπολυτελῶν εἰδῶν.

Μεταξὺ τῶν διαφορῶν ρυθμιστικῶν μέτρων αὐτὰ ἐλήφθησαν ὑπὸ τῆς Κυβερνή-

σεως κατά το 1954 είναι και η κατά τας αρχάς αυτού αποφασισθείσα μείωσις του έπισημου τόκου. Η επίδρασις όμως αυτού επί του κόστους παραγωγής και των τιμών εις μίαν οικονομίαν, ως η ήμετέρα και μάλιστα υπό το καθεστώς της ποσοστώσεως των πιστώσεων είναι λίαν περιορισμένη και δεν δύναται άκόμη να χρησιμεύση, όπως εις άλλας χώρας, ως ασφαλιστική δικλεις διά τόν περιορισμόν η την δημιουργίαν πληθωρισμών τάσεων. Ούτω και η έν συνεχεία γενομένη μείωσις του έπιτοκίου των καταθέσεων παρά Τραπεζών. Ουδώς διέκοψε την εισροήν καταθέσεων, αίτινες άπ' εναντίας άνελθοῦσαι κατά πέξαις, ουδόλως διέκοψε την εισροήν καταθέσεων, αίτινες άπ' εναντίας άνελθοῦσαι κατά το διάστημα του έτους από δραχμάς 3.204 έκατ. εις δρχ. 4.054 έκατ. εμφανίζουσιν αύξησιν εντός του 1954 εκ δρχ. 850 έκατ. ήτοι 26,5 οιο. Η αύξησις αύτη των παρά Τραπεζών καταθέσεων διωχετεύθη κατά κύριον λόγον εις την εξ ιδίων διαθεσίμων χρηματοδότησιν δανείων ποικίλων κατηγοριών, άτινα προηγουμένως έχρηματοδοτούντο υπό της Τραπεζής της Ελλάδος και νυν αντικατεστάθησαν διά των εκ των καταθέσεων πόρων. Εξ παραλλήλου όμως πρὸς την μείωσιν της χρηματοδοτήσεως των Έμπορικῶν Τραπεζών εκ μέρους της Τραπεζής της Ελλάδος, περιορίσθη και η έλευθέρα χρησιμοποίησις των αποκτομένων νέων καταθέσεων εις τὸ ήμισυ αὐτῶν, κατόπιν της σχετικής από 'Ιουνίου 1954 αποφάσεως της Νομισματικής Επιτροπής. «Ούτω», έτόνισεν ὁ κ. Διοικητής παρά την αύξησιν του όγκου των τραπεζικῶν καταθέσεων και χορηγήσεων δεν είναι δυνατόν να λεχθῇ ὅτι αἱ άνάγκαι της οικονομίας εις κυκλοφοροῦν κεφάλαιον ικανοποιήθησαν πλήρως.

Ο κ. 'Ηλιάκος αναφερόμενος έν συνεχεία εις την αύξησιν του μετοχικοῦ κεφαλαίου της Τραπεζής από δραχμάς 223.190.000 εις δραχ. 297.586.800 διά της έκδόσεως νέων μετοχῶν διατεθεισῶν εις τὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, έπρότεινε τὸν δεκαπλασιασμόν του αριθμοῦ των μετοχῶν από 40.488 εις 404.880 διά της εις τὸ έν δέκατον μείωσεως της ὀνομαστικής αξίας έκάστης μετοχῆς, από δρχ. 7350 εις δραχ. 735, ίνα καταστή εύχερης ή παρά του κοινοῦ εύρύτερα κατοχή των τίτλων.

Αἱ παρά τῇ Τραπεζῇ, έν 'Ελλάδι καταθέσεις και πιστωτικά υπόλοιπα ηυξήθησαν έντός του 1954 κατά δρχ. 529 έκατ. περίπου, άντιστοίχως δὲ ηυξήθησαν αἱ καταθέσεις κατά δραχμάς 356 εκατομμύρια και έμειώθη ὁ Λογαριασμός χρηματοδοτήσεως της Τραπεζής της Ελλάδος κατά δρχ. 235,5 έκατ. Η άνωτέρω αύξησις των τοποθετήσεων της Τραπεζής διετέθη κατά δρχ. 160 έκατ. περίπου εις τὸ έμπόριον και κατά 197 έκατ. εις τὴν βιομηχανίαν. Εἰς τὸ τελευταίον τοῦτο κοινὸν δέον νὰ προστεθῇ ποσὸν δρχ. 405 έκατ., άντιπροσωπεῖον αύξησις του Χαρτοφυλακίου Χρεωγράφων βιομηχανικῶν επιχειρήσεων και διάφορα άλλα ποσά άφορῶντα τὸν κλάδον της βιομηχανικής Πίσσεως και έμφανιζόμενα υπό τὸν γενικὸν λογαριασμόν «Έκκρεμείς λογαριασμοί» οὕτως ὥστε τὸ σύνολον των πρὸς τὴν Βιομηχανίαν διατεθέντων νέων κεφαλαίων τὸς Τραπεζὲς άνήλθεν εις δραχ. 237 έκατ. περίπου.

Ακολουθῶς, ὁ κ. Διοικητής υπεγράμμισε τὸ γεγονός της αύξήσεως των εις τὴν βιομηχανικὴν πίστιν άπισχολουμένων καταθέσεων της Τραπεζής από δραχ. 867 έκατ. εις δρχ. 1.273 έκατ. εξ ὧν δραχμαὶ 147 εκατομμύρια ίσοφαιρίζουν ίσόποσον μείωσιν της χρηματοδοτήσεως της Τραπεζής της Ελλάδος διά βιομηχανικά δάνεια, τὸ δὲ υπόλοιπον άντιστοιχεῖ εις αύξησιν της εξ ιδίων διαθεσίμων πιστοδοτήσεων της Βιομηχανίας, οὕτως ὥστε τὸ 'Ιδρυμα εξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὁ κυριώτερος και σχεδὸν μοναδικὸς χρηματοδότης του σημαντικοῦ αὐτοῦ κλάδου της ελληνικής οικονομίας.

Τὰ ακαθάριστα κέρδη της Τραπεζής άνήλθον κατά τὴν ὑπ' ὅψιν χρῆσιν εις Δρχ. 299.580.000, έναντι Δρχ. 323.881.000 της παρελθούσης χρήσεως.

Τὰ γενικά έξοδα της Τραπεζής άνερχόμενα εις 189 εκατομμύρια έμειώθησαν έναντι του προηγουμένου έτους κατά Δρχ. 27 εκατομμύρια, της διαφορᾶς ὀφειλομένης κυρίως εις τὴν μείωσιν των άποδοχῶν του προσωπικοῦ και των εισφορῶν εις τὰ Ασφαλιστικά Ταμεία. Τὰ προκύψαντα καθαρά κέρδη άνελθόντα εις Δρχ. 14.263.515 κατά τὸ προηγούμενον έτος, έπιτρέπουν τὴν διανομὴν μερίσματος Δρχ. 400 κατά παλαιὰν μετοχὴν κα Δρχ. 200 διά τὰς από του 'Ιουνίου 1954 έκδοθείσας τοιαύτας.

«Προϋποθέσε,ς της οικονομικής ευξίας», κατέληξεν ὁ κ. 'Ηλιάκος, «εἶναι η προσηλωσις του Κράτους εις τὰς ὀρθοδόξους ὑγιεῖς οικονομικὰς αρχάς και η πιστή τήρησις τούτων».

Ίσοσκελισμένος προϋπολογισμός, ίσοζύγιον πληρωμῶν και συνετή κυκλοφορία του νομίσματος εἶναι οἱ άκρογωνιαῖοι λίθοι ἐφ' ὧν ἐδράζεται πάντοτε η οικονομική σταθερότης.

Έν τῇ εξέλιξει του οικονομικοῦ βίου εἶναι φυσικὸν νὰ εμφανίζεται ένίστε άνάγκη άναπροσαρμογῆς διατάξεων τινων ρυθμιστικῶν της λειτουργίας των πιστώσεων και της κυκλοφορίας, εις τὰς περιπτώσεις δὲ αὐτὰς η ἔγκαιρος εἰ δυνατόν προοδευτική μεταβολή εἶναι πάντοτε ἐπιωφελής, κατ' άντίθεσιν πρὸς αἰφνιδιαστικὰς αποφάσεις, αίτινες προκαλοῦσαι άπροόπτους διακοπὰς εις τὴν ὁμαλήν εξέλιξιν της οικονομικής συγκυρίας, δύναται νὰ επιφέρουν μείζονα βλάβην. Τὰς αρχὰς αὐτὰς έχει βεβαίως ὑπ' ὅψιν της η Κυβέρνησις και διά τὸν λόγον τοῦτον δυνάμεθα μετ' έμπιστοσύνης ν' άποβλέπωμεν εις τὸ μέλλον της χώρας και της Τραπεζής ἡμῶν».

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Πρὸ τινων ἡμερῶν (31 Μαρτίου 1955) ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς Βαρσοβίας ἐξαίρων τὰ έπιτεύγματα της Πολωνικής Κυβερνήσεως επί του άθλητικοῦ πεδίου ἔκρινε καλὸν νὰ παραβάλλῃ ταῦτα πρὸς τὴν κατάστασιν του άθλητισμοῦ έν 'Ελλάδι ὅπου —ὡς εἶπεν — «ένῶ η 'Ελλάς εἶναι η Πατρις των 'Ολυμπιακῶν άγώνων, ὁ Άθλητισμός εύρίσκεται έν πλήρει παρακμῇ».

Διά πρώτην φοράν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ συμφωνήσωμεν με ἕνα κομμουνιστικὸν σταθμόν! Η πραγματικότης όμως δεν έπιτρέπει άτυχῶς κανενὸς εἶδους ὑπεκφυγῆν δι' ἐκείνους δέ, ὅπως ἡμεῖς, δι' οὓς ὁ άθλητισμός δεν άποτελεῖ διασκέδασιν η έπιχείρησιν αξίαν δημοσίου ενδιαφέροντος, ἀλλὰ έν καίριον θεμέλιον της 'Ελληνοπρεποῦς Παιδείας, η κατάστασις εις ἣν περιήλθεν η άθλητική μας άπόδοσις και η έν γένει ὀργάνωσις του άθλητισμοῦ, ὅχι μόνον διάθεσιν πρὸς συγκάλυψιν δεν έπιτρέπει ἀλλὰ τουναντίον δικαίαν ἔκρηξιν ὀργῆς κατά του καταντήματος εις ὃ ἐφθάσαμεν.

Τῷ 1952, εις τοὺς 'Ολυμπιακοὺς άγῶνας του Χελσίνκι, η 'Ελλάς έβαθμολογεῖτο προτελευταία, προβαδίζουσα μόνον... του Χόγκ - Κόγκ. Η συμμετοχή της εις τοὺς άγῶνας ἐκείνους, επί πλέον, ἔχαρακτηρίσθη και από τὸ σκάνδαλον της ὁμάδος του μπάσκετ τὸ προκαλέσαν τὴν επέμβασιν της φινλανδικῆς άστυνομίας. Αὐτά, βεβαίως, δεν συνετέλεσαν εις τὴν εξύψωσιν του άθλητικοῦ μας κύρους επί του διεθνoῦς πεδίου. Η 'Ελλάς, κοιτὶς του άθλητισμοῦ και των ὀλυμπιακῶν άγώνων, εἶχεν έν τούτοις τὸ δικαίωμα νὰ απαιτήσῃ από τοὺς εκπροσώπους της ὅπως μὴ τὴν γελοιοποιήσουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Αλλὰ τὸ χειρότερον δεν εἶναι αὐτό. Μία άποτυχία δύναται μάλιστα νὰ κεντρίσῃ τὴν φιλοτιμίαν και νὰ γίνῃ άφορμὴ ανανύψεως. Ἐπειτα από τὸ φιάσκο του Χελσίνκι, θὰ ἦτο φυσικὸν νὰ ἴδωμεν τοὺς αρμοδίους της 'Ολυμπιακῆς μας κινήσεως νὰ μελετήσουν τὸ δέον γενέσθαι διά νὰ διδασθῶμεν τουλάχιστον από τὴν άποτυχίαν μας ἐκείνην. Έν τούτοις τίποτε δεν ἔγινε. Έν έτος μόλις πρὸ των προσεχῶν άγώνων της Μελβούρνης, διαπιστώνομεν με θλίψιν ὅτι τὸ Χελσίνκι δεν μᾶς ἔχρη-

σίμειυσεν εἰς τίποτε. Ἀπὸ τοῦ 1952, πράγματι.. οὐδὲν πρόγραμμα εὐρείας προπαιδεύσεως συνεκροτήθη, οὔτε ἐξησφαλίσθησαν οἱ ξένοι ἐκεῖνοι προπαιδευταὶ οἱ ὅποιοι θὰ μᾶς ἐπέτρεπον νὰ ἀνακτῇσωμεν τὸ ἀπώλεσθὲν ἔδαφος εἰς τὸ φούτ - μπῶλ, τὸ μπάσκετ, καὶ τὸν ἀθλητισμόν. Μόνον εἰς τὴν πάλην κάτι ἔγινε χάρις εἰς ἕνα καλὸν Ἰταλὸν προπαιδευτήν. Κατὰ τὰ λοιπὰ διετηρήθησαν τὰ ἴδια στελέχη καὶ αἱ ἴδιαι μέθοδοι ἢ μᾶλλον ἔλλειψις μεθόδου.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Χελσίνκι, ἐπηκολούθησεν ὁ ἐξευτελισμὸς μας εἰς τὴν Μαδρίτην εἰς τοὺς ἀγῶνας φούτ - μπῶλ. Ἡ προπαιδεύσις διὰ τοὺς μεσογειακοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῆς Βαρκελώνης τοῦ προσεχοῦς θέρους, δὲν ἔχει καθόλου προχωρήσῃ· ὅ,τι ἐλάχιστον γίνεται ὡς ὀλυμπιακὴ προπαιδεύσις συγκεντρώνεται εἰς τὰς Ἀθήνας χωρὶς προέκτασιν ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, εἰς τὰς ἐπαρχίας εἰς τὰ σχολεῖα ἢ τὰ Πανεπιστήμια. Ποῦ θὰ ἀντλήσῃ ἡ ἀθλητικὴ Ἑλλάς τὰς δυνάμεις αἱ ὅποιαί τῆς χρειάζονται διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ σοβαρῶς ἄλλους προηγμένους ἀθλητικῶς λαοὺς; Καὶ πῶς θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἀνακτῇσωμεν ἐντὸς τοῦ ἑνὸς ἔτους τὸ ὅποῖον μᾶς χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῆς Μελβούρνης τὴν ἔργασίαν ἢ ὅποια μόνον εἰς τὰ πλαίσια τετραετῶν μόχθων ἦτο δυνατὴ.

Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς πλέον ἢ αἰσιόδοξος διὰ νὰ ἐλπίσῃ ὅτι δὲν βαίνομεν πρὸς ἕνα νέον ἐξευτελισμόν ἐπὶ τοῦ διεθνικοῦ ἀθλητικοῦ πεδίου ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς καθελῶσιν εἰς τὴν θέσιν τῆς πλέον καθυστερούσης ἀθλητικῶς χώρας ἐν τῷ κόσμῳ. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι μόνον ζήτημα ἐθνικῆς ὑπερηφανείας. Ἐκδηλώνει τὴν πλήρη ἔλλειψιν κατανοήσεως τῆς θεμελιώδους σημασίας τοῦ ἀθλητικοῦ προβλήματος εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἐκπαιδευτικῆς μας πολιτικῆς καὶ τῆς ζωῆς μας ἐν γένει. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερον. Διὰ τῆς στάσεως τῆς ἐναντι τοῦ ἀθλητικοῦ προβλήματος, ἡ Ἑλλάς ἔδειξεν ἀτυχῶς ὅτι τὸν ἀθλητισμόν ἐκλαμβάνει εἴτε ὡς ἀπλὴν διασκέδασιν, εἴτε ὡς μέσον πολιτικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς νεότητος, εἴτε καὶ ὡς ἀπλὴν φορολογητέαν ὕλην.

Εἰς δύο μακρὰ ἄρθρα ἐπὶ τοῦ θέματος, δημοσιευθέντα εἰς τὰ «Πολιτικά Φύλλα» τοῦ παρελθόντος ἔτους σ. 77 καὶ 102 ἀνεπτύξαμεν τὴν φρονοῦμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Εἰς ἐμπνευσμένους εἰδικὸς Ὑπουργὸς ἢ Ὑφυπουργὸς συγκεντρῶντων γύρω του ἐν ἐπιτελεῖον κατὰλληλον, θὰ εἶχεν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ θέσῃ ἔκτοτε τὰς βάσεις ἑνὸς τοιοῦτου προγράμματος — ἢ ἄλλου καλυτέρου — προγράμματος τὸ ὅποῖον θὰ ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν ἀνασύνταξιν τῆς Ἀθλητικῆς Ἀκαδημίας, τὴν σταχυολόγησιν τῶν καταλλήλων γυμναστών, τὴν δημιουργίαν ἀθλητικοῦ δόγματος καὶ τὴν διάρθρωσιν τοῦ ἀθλητισμοῦ πρὸς τὴν «γυμναστικὴν» τοῦ σχολείου, τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὰ ἐργοστάσια, διὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἐξευρέσεως τῶν ἀναγκαίων πόρων καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν γυμναστηρίων εἰς τὰ προάστεια καὶ τὴν ὕπαιθρον.

Ἡ ἀποκαρδιωτικὴ ἀπόδοσις μας εἰς τοὺς διεθνεῖς ἀγῶνας ἀποτελεῖ τὸ ἐμφανὲς μόνον τμήμα τῆς χρεωκοπίας ἐπὶ τοῦ ἀθλητικοῦ πεδίου. Τὸ πολὺ σημαντικώτερον τμήμα αὐτῆς, συνίσταται εἰς τὴν ἀσυγχώρητον πα-

ραμέλῃσιν ἑνὸς ἀπὸ τὰ ζωτικώτερα νεῦρα τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὁποῖου ἡ Ἑλλάς θὰ ἠδύνατο κάποτε νὰ ἴδῃ τὸ χαμόγελο μιᾶς νέας ζωῆς.

Ἡ σκληρὰ πραγματικότης δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δώσωμεν εἰς τὴν νεότητά μας μεγάλας ὕλικας ἱκανοποιήσεως. Μᾶς ἐπιτρέπει ὅμως - καὶ μᾶς ἐπιβάλλει - νὰ τῆς δώσωμεν τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐρυθυμίαν ψυχῆς καὶ σώματος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ νόημα τῆς ἀθλητικῆς ζωῆς.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΣΤΟΡΓΗΣ καὶ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ οἱ ΚΥΒΕΡΝΩΝΤΕΣ καὶ ὁ ΛΑΟΣ

Ἐχει ἀπὸ πολλοῦ λησμονηθῇ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀναγνωρίζουσι τὸ Κράτος ὡς τὴν ὁμαδικὴν συνείδησιν τοῦ ἔθνους, μόνον ὅταν ἔχουν τὸ αἶσθημα ὅτι μετέχουσι ὅλοι ἐξ ἴσου τῶν κοινῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν πλεονεκτημάτων τὰ ὅποια ἡ Κρατικὴ ἐξουσία ἐξασφαλίζει εἰς τοὺς νομοταγεῖς πολίτας.

Ὅταν τοῦτο δὲν συμβαίνει, οἱ κυβερνῶντες φαίνονται εἰς τοὺς κυβερνωμένους ὡς ξένοι, ζῶντες εἰς ἄλλον κόσμον καὶ αἱ μεταξὺ αὐτῶν σχέσεις στεροῦνται πάσης ζωογόνου ἀδελφωσύνης.

Εἶναι φυσικὸν ὅτι μετὰ ταύτην ψυχολογικὴν καὶ πνευματικὴν διάθεσιν Κράτος καὶ Κοινωνία εἶναι καταδικασμένα εἰς βίαιον τέλος, μέσα εἰς ἀτμόσφαιραν δηλητηριώδη. Τοῦτο ἐξηγεῖ καὶ τὴν πρόθυμον συμπαράστασιν τοῦ Λαοῦ εἰς πᾶσαν Ἐπανάστασιν κατὰ τῶν κυβερνώντων.

Ἡ μεταπολεμικὴ ἀνάπτυξις τῆς Πρωτεύουσας, ἡ εἰς τὴν ὁποίαν διαβίωσις δὲν διαφέρει τῶν πλέον προηγμένων Λαῶν, ἀποτελεῖ ἄκραν ἀντίθεσιν μετὰ τὴν κατάστασιν τῶν Ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅπου οἱ ὅροι τῆς ζωῆς οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτιστικῆς εἶναι σχεδὸν πρωτόγονοι. Εἰς τὸν Λαὸν τῶν Ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος τὸ Κράτος μετὰ τοὺς Κυβερνῶντας καὶ ἡ Πρωτεύουσα μετὰ τὸν πλοῦτον τῆς, ἐμφανίζονται σὰν ἕνας κόσμος διαφορετικὸς, μία περιοχὴ ξένη καὶ ἀπρόσιτος, ἀπ' ὅπου ἐκπορεύονται ὁ πλοῦτος, ἡ πολιτικὴ ἐξουσία, καὶ ἡ δύναμις διὰ πᾶν τὸ νομίμως καὶ ἐκνόμως ἐπιθυμητόν.

Αἱ εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐγκατεστημένοι Κυβερνητικοὶ ἐξουσιαῖ ὑποκείμενοι μόνον εἰς τὸν ἑλεγχον τῆς Κεντρικῆς ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ, σπανίως καὶ μετὰ δυσκολίαν ἀσκούμενον τυπικῶς καὶ οὐδέποτε οὐσιαστικῶς συμπεριφέρονται πρὸς τοὺς πολίτας ἀπολυταρχικῶς. Εἴτε κατακτιτᾷ, ὅπως κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ἦσαν οἱ Λατίνοι καὶ οἱ Τούρκοι καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους αἱ Κυβερνήσεις τῆς Κατοχῆς, εἶναι οἱ ἀσκούντες τὴν ἐξουσίαν, εἴτε κυβερνᾷ τὸ ἀντιθέτου πολιτικοῦ τὸ κόμμα, ὁ πολίτης αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐν μειονεκτικῇ καταστάσει καὶ πτύσσει πρὸ τοῦ φόβου πολιτικῶν διωγμῶν μέσῳ τῶν κατὰ τόπους ἀρχῶν ἀστυνομικῶν, φορολογικῶν κλπ. τὰς ὁποίας ὡς ὄργανα μεταχειρίζεται ὁ πολιτικῶς ἰσχυρὸς φίλος τῶν Κυβερνώντων. Αὕτη εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς ὁποίας ἀπολαμβάνει ὁ Λαὸς τῶν Ἐπαρχιῶν.

Οἱ πολῖται φοβοῦμενοι τὴν ἀπάτην καὶ τὰς ψευδεῖς ὑποσχέσεις τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν Κρατικῶν ὀργάνων, κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον σκέπτονται ν' ἀπατήσουν αὐτοὶ πρῶτοι πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τῶν, καὶ δι' αὐτὸ εἶναι δύσκολον νὰ μάθῃ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν. Μισοῦν τὸ Κράτος καὶ πᾶν ὅτι μετὰ αὐτὸ συνδέεται καὶ φοβοῦνται τὰς ἐκδηλώσεις τῶν ὀργάνων τοῦ διότι ποτὲ δὲν εἶναι ἐξυπηρετικαί. Ἡ καθυστέρησις δὲ τῆς προόδου ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸν φόβον αὐτόν. Πνευματώδεις καὶ

εὐφύεις οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπαρχιακῆς Ἑλλάδος, κρίνουν τὰ πράγματα καὶ συμπεριφέρονται ἔναντι τῶν Κρατικῶν ἐξουσιῶν καὶ τῶν Κυβερνώντων κατὰ τρόπον ὁ ὁποῖος καὶ τοὺς ξένους θεσμοὺς οἱ ὁποῖοι εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετέβαλλε καὶ τὰς διακηρυσσομένας ἀρχὰς διεκωμώδησε. Διαφθειρόμενοι δὲ διαφθείουσιν οἱ κυβερνῶντες τοὺς κυβερνωμένους

Ἡ ὑπερβολὴ εἰς ὅλα καὶ ἡ κατάχρησις, στοιχεῖα τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, συνετέλεσαν ὑπὸ τὴν φαυλοκρατικὴν ἄσκησιν τῆς Κρατικῆς ἐξουσίας ὑπὸ τῶν Κομμάτων νὰ χάσουν τὸ ἀρχικόν των περιεχόμενον ὅλα τὰ εἰς τὸν λαὸν καὶ τὰ καθ' ἑκάστον ἄτομα ἀνήκοντα καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ ἀσκούμενα δικαιώματα, νὰ καταντήσουν ἀγνώριστα καὶ νὰ ἀπεργάζωνται τὸν ὄλεθρον τῆς κοινωνίας καὶ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποστάσεώς μας ὡς Κράτους ἐλευθέρου καὶ ἀνεξαρτήτου.

Ἡ Ἀτομικὴ Ἐλευθερία ἔφθασε νὰ ἔχη περιεχόμενον τὴν ἀσυδοσίαν διὰ τοὺς κρατοῦντας καὶ τὴν φοβίαν διὰ τοὺς ἀντιθέτους.

Ἡ Οἰκονομικὴ Ἐλευθερία τὴν ἐκμετάλλευσιν.

Ἡ Πολιτικὴ Ἐλευθερία τὴν Φαυλοκρατικὴν Συναλλαγὴν.

Τὰ Ἀνώτατα ἀξιώματα τὸν πλουτισμὸν καὶ ἡδονισμὸν.

Τὸ Ὑπέρτατον δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι τὸν ἀσύστολον χρηματισμὸν.

Τὸ Δικαίωμα τοῦ συνεταίριζεσθαι, τὴν σύμπτυξιν Σωματείων καὶ Συλλόγων πρὸς ἐπίδειξιν κομματικῆς δυνάμεως καὶ ἐκβιασμὸν τοῦ Κράτους εἰς Οἰκονομικὰς παραχωρήσεις.

Ἡ Ἐλευθερία τῆς Θερησκευτικῆς συνειδήσεως, τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Ἡ Δημοσία ἠθικὴ τὴν ἀφορμὴν πρὸς δεκαρολογίαν τῶν κατασκευαστῶν τῶν πλεόν ἠθικῶν ἱστοριῶν ἐφημεριδογράφων.

Τὸ Πρωθυπουργικὸν καὶ Ὑπουργικὸν ἀξίωμα, τὴν τῶν διεκπεραιωτῶν θελημάτων βουλευτῶν—κομματάρχων.

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ὁλῶν τῶν Ἑλλήνων ἔφθασε τέλος νὰ ταυτίζεται μὲ τὴν φαυλοκρατικὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἐκάστοτε κόμματος. Ἄν δὲν θέλωμεν νὰ ἐθελοτυφλῶμεν αὕτη εἶναι ἡ σκληρὰ πραγματικότης.

Ζῶντες ὅμως εἰς τὸ Κέντρον δὲν ἀντιλαμβάνομεθα ὅτι δημιουργοὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ὅτι πταίομεν ἡμεῖς, ὅτι εἴμεθα ἔνοχοι ἔναντιον τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τῶν ἀπογόνων μας ἔναντι τῆς μεγαλουργοῦ ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς δημιουργίας τῶν προγόνων μας ἐκ τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου ἀντλοῦν διδάγματα.

Τουναντίον ἐφθάσαμεν νὰ ἀνεχόμεθα τὴν κατάστασιν αὐτὴν καὶ καταβάλλομεν προσπάθειαν νὰ προσαρμοσθῶμεν εἰς τὴν διαστροφὴν καὶ φαυλότητα, διὰ νὰ ὑπερ-νικήσωμεν τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζομένας οἰκονομικὰς καὶ πολιτικὰς δυσχερεῖας διὰ νὰ ἱκανοποιῶμεν εἴτε ὡς ἄτομα, εἴτε ὡς ἔχοντες κοινὰ συμφέροντα ἐπαγγελματίαι τὰς ἐκάστοτε ἀνάγκας μας. Ὡθοῦμεν τὸν λαὸν ὥστε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ ἔν κομμα πολῖται νὰ αἰσθάνωνται εὐχαρίστησιν διὰ τὰς συμφορὰς τὰς ὁποίας ἐπεσσωρεύει εἰς τὸ Κράτος τὸ ἄλλο, τὸ διαχειριζόμενον τὰς κρατικὰς ἐξουσίας διότι ἐξ αὐτῶν θὰ φθαρῇ καὶ θὰ πέσῃ διὰ νὰ τὸ διαδεχθῇ τὸ ἰδικόν μας. Ἄλλοι ἐξ ἡμῶν θύματα τῶν ἀνιδιοτελῶν πολιτικῶν πεποιθήσεων καὶ φρονημάτων μας διεγειρόμεθα κατ' ἀλλήλων, ὡς ἀλλόφυλοι, ὑπὸ τῶν ἐχόντων τοῦτο ὡς ἐπάγγελμα πολιτικῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐμπαίζουν καὶ ἐκμεταλλεύονται τὴν διάστασιν μας, διὰ νὰ ἐναλλάσσονται εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν ἐξουσιῶν.

Τὸ κομματικὸν Κράτος εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐπεξέτεινε βαθμὴν καὶ κατ' ὀλίγον τὰ σύνορά του εἰς κάθε ἐκδήλωσιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς καὶ κρατεῖ σκλάβους του τὰ ἄτομα. Ἡ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ προϋποτιθεμένη σκέψις τῶν ἀξιωματοῦχων του, ἀντεκατεστάθη διὰ τῆς ἀπασχολήσεως εἰς ἐπιδίωξιν ἐγωϊστικῶν σκοπῶν. Τὸ ἄτομον ἐξαρθρώμενον ἐκ τῆς φύσεως, τῶν συνθηκῶν καὶ τῆς μορφῆς τῆς

πολιτικῆς, κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς ὀργάνωσεως τοῦ Κομματικοῦ Κράτους, ἐκ τῶν Κομμάτων ἀναγκάζεται νὰ ὑποτάσσεται εἰς αὐτά. Τοιαύτην μορφήν Κράτους ἐπεκτείνας εἰς τὰ ἄκρα τὴν προηγουμένην φαυλότητα ἐγκατέστησε ὁ Συναγεμνός,

Ὅπως ὅμως ὁ ὑψηλὸς πυρετὸς θεραπεύει πολλὰς ἀσθενείας, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ ἐσχάτη ἀπαθλίωσις εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ὁ Λαὸς τῆς ὑπαίθρουδ' ἡγεῖ εἰς τὴν ἐξέγερσιν τῆς ψυχῆς τοῦ Λαοῦ ἐκ τῆς ὁποίας δύναται ἀπέλθῃ ἡ σωτηρία. Ἡ Ἀ-ῖ-κ-ῆ-ψ-υ-χ-ῆ-ἔ-ν-α-ῖ-α-γ-ν-ῆ. Εἰς αὐτὴν ἄς ἀποτανθοῦν καὶ ἄς τὴν ἀφυπνίσουν ἐμπνευσμένοι ἀρχηγοὶ καὶ πρωτοπόροι φωτίζοντες μὲ τὴν δαδα τῆς ἀληθείας καὶ ἀνιδιοτελείας τὴν εὐρείαν λεωφόρον ἢ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὰς ἀνωτέρας σφαίρας τῆς δημιουργικῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἠθικῆς ζωῆς καὶ θὰ ἐπιτύχουν ἡ λαϊκὴ ψυχὴ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Αἱ ζωτικαὶ δυνάμεις τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς δὲν ἐχάθησαν.

Ἡ ρώμη πρὸς δημιουργίαν, ἡ διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ ἀγνότης τοῦ Λαοῦ ὑφίστανται. Ἀναμεταξύ μας ζοῦν κινοῦνται καὶ δρῶσιν, ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἀρμοδιότητός των ἐπιστήμονες ἐπαγγελματίαι καὶ ἐργάται ἐνάρετοι, ἠθικοί, τίμιοι, καὶ εὐσυνείδητοι ἄνθρωποι ζωντανὰ καὶ δυναμικὰ στοιχεῖα τῆς φυλῆς μας, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸν κύκλον τῆς δημοσίας ἢ ἰδιωτικῆς τῶν ζωῆς ἀνεδείχθησαν, ἀλλ' οἱ ὁποῖοι ἀηδισμένοι ἀπὸ τὴν κομματικὴν φαυλότητα, παρέμεναν εἰς τὰ περιθώρια τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς χώρας.

Τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἐκινήθη τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀντελήφθησαν ὅτι ἡ ἀδιαφορία ἢ ἐπιδεικνυομένη διὰ τὰ κοινὰ εἶναι ἐγκληματικὴ διότι ἀφίνει ἐλεύθερον τὸ πεδίον εἰς τοὺς ἀνηθικούς ἐκμεταλλεῦτάς. Οἱ πολῖται οὗτοι ἐπιβάλλεται νὰ ἐνωθοῦν ὡς τίμιοι καὶ ἠθικοί, ἠθικὸν καὶ πατριωτικὸν νὰ ἐπιτελέσουν ἔργον, διὰ τὴν κοινωνίαν, τὴν πατρίδα καὶ τὸν λαόν.

Ἐχουν καθήκον ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ των, τῶν συμπολιτῶν των τῶν ἀπογόνων των, τοῦ λαμπροῦ παρελθόντος τῆς φυλῆς μας νὰ ἡγηθοῦν αὐτοὶ τοῦ ἀγῶνος πρὸς ἀποκατάστασιν ἠθικῆς τάξεως πραγμάτων ἐν τῇ κοινωνίᾳ χρηστῆς διοικήσεως ἐν τῇ πολιτείᾳ, μέλλοντος ἀνταξίου τῶν παραδόσεων καὶ τῶν δυναμικῶν ἱκανότητων τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ἐναντι τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος, ὑφίσταται διάθεσις ὁλῶν τῶν ἄλλων πολιτῶν, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀποβάλλουν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ ἐλευθεροῦμενοι ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν κομματάρχων μὲ ὁδηγὸν τὴν συνείδησιν των καὶ τὴν ψυχὴν των νὰ ταχθοῦν πάντες ὁμοθυμῶς παρὰ τὸ πλεῖρον τῶν ἐναρέτων, τῶν ἠθικῶν καὶ τιμιῶν διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ *Νέου Κράτους Δικαίου*, Κράτους Σι-ο-ρ-γ-ῆ-ς καὶ Προστασίας τῶν πολιτῶν τὸ ὁποῖον πατάσσει τὴν φαυλότητα καὶ ἀνηθικότητα θὰ κἀν νὰ ἀναθάλῃ πολιτικὴ, κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ ζωὴ καλυτέρα.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν. Τί μᾶς πταίει, πρέπει ὅλοι μὲ μιὰ φωνὴ νὰ δώσωμεν τὴν ἀπάντησιν, ὅτι πταίομεν ὅλοι μας. Συναισθανόμενοι δὲ τὴν εὐθύνην μας καὶ ἐπαναστατοῦντες κατὰ τοῦ κακοῦ ἑαυτοῦ μας, ἐπιβάλλεται νὰ ἀποβάλλωμεν τὰς ἀντιλήψεις τὰς ὁποίας οἱ ὄροι καὶ αἱ συνθήκαι τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῶν παλαιῶν κομμάτων μᾶς ἐδημιούργησαν καὶ τινάσσοντες ἀπὸ τὴν ράχιν μας τὰ κομματικὰ παράσιτα νὰ ἐργασθῶμεν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἐμπνευσμένων Ἀρχηγῶν διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς κα-λυ-τέ-ρας ἐπαύριον, ὁ ἥλιος τῆς ὁποίας θὰ ζωογονήσῃ καὶ θὰ θερμάνῃ ὅλους μας καὶ θὰ λαμπρύνῃ τὴν Πατρίδα μας.

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΣΗΜΑΙΝΟΝΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Πρωτεύουσα καὶ Ἐπαρχίαι - Ἀλλαγὴ συνθηκῶν - Κίνημα κατὰ τῆς φορολογίας ἐν Γαλλίᾳ. Δυνατότης ἀναγεννήσεως Ἐπαρχίας.

Ὁ γάλλος σχολιαστὴς J. Farran ἔδωκεν ἐμπεριστατωμένην ἀνάλυσιν τῶν αἰτίων τῆς διαδόσεως τῆς κινήσεως Roujade ἐν Γαλλίᾳ. Τὰ αἷτια τῆς εὐφλέκτου ὡς πρὸς τὰς συνεπείας τῆς ἀλλὰ καὶ ἐκπληκτικῆς ὡς πρὸς τὴν μέχρη τοῦδε ἐξέλιξιν τῆς κινήσεως ταύτης, ὁ ἀρθρο-

γράφος συνοψίζει εις δύο κυρίως : την υπερτροφικήν συσσώρευσιν του πληθυσμού κατά τας τελευταίας δεκαετηρίδας προς την πρωτεύουσιν ήτις σταθερώς απογυμνώνει την επαρχίαν και εις την σταθεροποίησιν του νομίσματος την επιτευχθείσαν τῇ 1952 ἐπὶ κυβερνήσεως Πινάι. Μέχρι τῆς σταθεροποιήσεως του νομίσματος οἱ φόροι βεβαιούμενοι ἐπὶ τοῦ εισοδήματος τοῦ παρελθόντος ἔτους, κατεβάλλοντο εἰς μειωμένης ἀξίας νομισματικὰς μονάδας (κατὰ 20% περίπου) ἐνῶ συγχρόνως τὰ ἀποθέματα ἐμπορευμάτων ἀνετιμῶντο. Ἡ σταθεροποίησις ἐξηφάνισε τὸ περιθώριον τοῦτο, ἐνῶ συγχρόνως ἡ μείωσις τῆς καταναλώσεως λόγῳ τῆς ἀπογυμνώσεως τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς παρεμβολῆς πλανωζίων πρατηρίων ἐκ τῶν μεγάλων κέντρων, συνέθλιβεν ἐτι μᾶλλον τὸ εισόδημα τοῦ ἐπίχειρηματίου. Ὑποχρεωμένος νὰ περιορίσῃ τὰ ἔξοδα του, οὗτος ἐστράφη κατὰ προτίμησιν πρὸς τὴν φοροδιαφυγὴν, ἐπικαλούμενος τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789 ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀλματική ἐπέκτασις τῆς κινήσεως Roujade.

Ἄμεσον ἀφορμὴν νὰ ἐσπᾷσῃ ἡ κρίσις αὕτη ἔδωκεν ὅπως ἦτο ἐπόμενον ἡ προσπάθεια τοῦ κράτους νὰ πατάξῃ τὴν φοροδιαφυγὴν καὶ ἡ ἀφαντάστως πολυπλοκὸς καὶ παράλογος φορολογικὴ νομοθεσία. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἡ δημοσία προβολὴ τοῦ δικαιώματος ἀρνήσεως φόρων ἠκούσθη ὡς ἀπὸ μηχανῆς σωτηρία.

Τὸ θέμα ἐπομένως, γράφει ὁ κ. Farran δὲν εἶναι ἀπλῶς μία ἀπὸ τὰς συνήθεις δημοσκοπικὰς ἐξορμήσεις, «Στηρίζεται ἐπάνω εἰς τὸ δράμα τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς Γαλλίας, τὸ ὅποιον ἐξεδηλώθη ἀπλῶς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς καταχρήσεως τῆς φοροτεχνικῆς διαδικασίας... Ὁ Roujade εἶναι κάτι πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὸν Roujade».

Τὸ ἐνδιάφερον τῆς ὑποθέσεως ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως Βάσις τῶν σκέψεων εἰς ἃς κατέληξεν εἶναι ἡ ἀναγέννησις τῆς ἐπαρχίας. «Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀνθρακος καὶ τοῦ σιδηροδρόμου, ἡ ἐπαρχία δὲν εἶχε πλέον καμμίαν δυνατότητα, τὰς ἔχει ὅλας εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ πετρελαίου, τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, τῶν πλαστικῶν ὕλων τῶν ἐλαφρῶν μετάλλων, τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοῦ οὐρανοῦ».

Ἀμερικανικαὶ βάσεις ἐν Ἰσπανίᾳ.

Εἰς ἐνδιαφέρουσαν ἀνταπόκρισιν ἐπὶ τῆς προόδου τῆς κατασκευῆς ἀμερικανικῶν βάσεων ἐν Ἰσπανίᾳ, εἰδικὴ ἐκδοσις τοῦ New York Herald Tribune τῶν Παρισίων παρέχει ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα μαρτυροῦντα τὴν σημασίαν τῆς συντελουμένης ἐργασίας ἐν τῇ Ἰβηρικῇ Χερσονήσῳ. Τριακοσία (300) ἐκ. δολλὰρ. μέλλουν νὰ δαπανηθοῦν διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ σχεδίου περιλαμβανόντος τὰ 4 ἀεροδρόμια τῆς Σαραγόσσας, Τορεζίου, τηγικήν.

Σὰν Πάολο καὶ Μορόν, τὴν ναυτικὴν βάσιν ἐφοδιασμοῦ τοῦ θοῦ Στόλου τῆς Ρότα, τὴν Pire - Line διὰ τὴν προώθησιν ὑγρῶν καυσίμων ἀπὸ Ρότα μέχρι Σαραγόσσας καὶ τὰς 4 ἄλλας ναυτικὰς βάσεις ἐν τῇ δυτικῇ Μεσογείῳ.

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἔργων παρουσιάζει ἥτις καθυστέρησιν 60 - 90 ἡμερῶν, προωθεῖται ὅλως ἐντατικῶς τόσο ἀπὸ Ἰσπανικῆς ὅσον καὶ Ἀμερικανικῆς πλευρᾶς. Ὁ ἀθρογράφος τονίζει ὅτι αἱ συμφωνίαι ἐφ' ὧν ἐδράζεται τὸ σχέδιον διαφυλλάτουν πλήρως τὰ δικαιώματα κυριαρχίας τοῦ Ἰσπανικοῦ Κράτους καὶ ἰδιαίτερως ἀναφέρει ὅτι ἐπὶ τῶν κατασκευαζομένων βάσεων θὰ κυριαρχήσῃ πάντοτε ἡ Ἰσπανικὴ σημαία. «Ἡ Ἰσπανία, γράφεται ἐν τῇ ἀνταποκρίσει, δὲν ἐξεχώρησε τὸ παραμικρὸν δικαίωμα κυριαρχίας ἀπεδέχθη ἐν τοσούτῳ εὐχαρίστως τὴν Ἀμερικανικὴν στρατιωτικὴν καὶ οἰκονομικὴν βοήθειαν!»

Ὁ ἐπανεξοπλισμὸς τῆς Γερμανίας.

Σχολιάζων τὴν ἀπομάκρυσιν τοῦ στρατηγοῦ Von Bonin ἐν τῇ στρατιωτικῇ ἡγεσίᾳ τῆς δημοσπονδιακῆς Γερμανίας τοῦ Bonn, ὁ Economist τῆς 9ης τρεχ. γράφει ὅτι «τὸ ἐπεισόδιον ἀποδεικνύει ὅτι ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἐξοπλίζονται πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔχουν τὴν τάσιν νὰ ἀκολουθήσουν ἰδίᾳ τῶν περιέργους ἀντιλήψεις. «Πράγματι ὁ διακεκριμένος αὐτὸς στρατιωτικὸς διευθύνων καὶ ὑπέβαλεν εἰς συμμάχους ἐπιτελικούς ἐν Γερμανίᾳ ἰδίον στρατηγικὸν σχέδιον ἀμύνης τῆς Γερμανίας τὸ ὅποιον στηρίζεται ἐπὶ τῆς εἰς βάθος ἀμύνει πλαισιουμένης διὰ τῆς συγκροτήσεως Γερμανικῆς ἐθνοφυλακῆς ἀμύνης συνόρων. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἔρχεται εἰς πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὰς στρατηγικὰς ἀντιλήψεις τῆς ἡγεσίας τοῦ NATO ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ὁ ἐπανοπλισμὸς τῆς Γερμανίας καὶ αἱτινες προβλέπουν τὴν χρησιμοποίησιν τῶν γερμανικῶν μεραρχιῶν καταλλήλως μηχανοποιοιμένων, ὡς κινητοῦ ὄγκου ἀμυντικῶν ἐλιγμῶν ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ ἐδάφους τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Αἱ συναρτήσεις τῶν δύο τούτων στρατηγικῶν ἀντιλήψεων διὰ τὴν τύχην τῆς Δυτ. Γερμανίας ἐν ὅρῳ πολέμου, εἶναι πρόδηλοι καὶ δὲν εἶναι περίεργον ὅτι αἱ ἀντιλήψεις τοῦ Von Bonin ἔσχον εὐμενὴ ἀντίκτυπον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας καὶ προσήλκυσαν τὴν συμπάθειαν τῶν ἀντιπολιτευομένων ἰδίως κύκλων. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ὁμῶς ἐκινδύνευε νὰ πλήξῃ εἰς τὰ κέντρα τὸ στρατηγικὸν ὑπόβαθρον τῆς προσχωρήσεως τῆς Γερμανίας εἰς τὸ NATO, δι' ὃ καὶ ἡ παρέμβασις τοῦ Καγκελαρίου διήρκα κεραυνόβδολος. Καὶ ἐν εἰδει διδάγματος ἐκ τῆς ὁλῆς ὑποθέσεως ὁ ἀθρογράφος τοῦ Economist καταλήγει γράφων : Ἡ ὑπόθεσις ἀποδεικνύει πόσον ὀρθὸν ἦτο ὁ ἐπανοπλισμὸς τῆς Γερμανίας νὰ συντελεσθῇ ἐν τῇ πλαισίῳ τῆς Δυτικῆς συμμαχίας. Ἄλλως οἱ Γερμανοὶ θὰ ἀναγκασθῶν νὰ ἐγκαθιδρύσουν μίαν ἡμέραν ἑθνικὸν στρατὸν μὲ μίαν ἀνεξάρτητον στρατηγικήν».

OFFICINE GALILEO

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ :

FIRENZE, SPEZIA, BATTAGLIA, MILANO, MARGHERA, TARANTO

ΠΡΟΪΟΝΤΑ :

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ :

- Ὅργανα ἐλέγχου καὶ μετρήσεως, ἐργαστηριακὰ καὶ βιομηχανικά.
- Ἡλεκτρικοὶ γινώμονες.
- Ὅργανα ὑψηλῆς τάσεως μέχρι 260.000 Βόλτ.
- Πίνακες ἐλέγχου καὶ χειρισμῶν.
- Ἐγκαταστάσεις μετρήσεως μονώσεως μέχρι 1.000.000 Βόλτ.
- Τηλέγραφοι Μηχανῶν, ὅργανα πλεύσεως, ἡλεκτρικὸς ἐξοπλισμὸς πλοίων.
- Ἡλεκτροδιαγνωστικὰ καταγραφικὰ μηχανήματα.
- Ραδιοπομποί.
- Σταθμοὶ ἡλεκτροακουστικοῦ ἐλέγχου φραγμάτων.

ΟΠΤΙΚΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ :

- Φακοὶ πάσης φύσεως, διόπτραι κλπ.
- Φωτογραφικαὶ μηχαναί.
- Φωτογραφικὰ μηχανήματα μεγάλης ἀκριβείας.
- Μικροσκόπια, ζυγοὶ ἀναλύσεων καὶ πάσης φύσεως ὀπτικά ὅργανα ἐργαστηρίων.
- Προβολεῖς διὰ πλατείας, ἐργοστάσια κλπ.

ΜΗΧΑΝΙΚΗ :

- Μηχανικαὶ κατασκευαὶ ἀκριβείας.
- Ἡλεκτρομηχανικαὶ κατασκευαί.
- Μηχανήματα κλωστοῦφαντουργίας πάσης φύσεως.
- Κοπτικαὶ καὶ ραπτικαὶ μηχαναί.
- Μηχανήματα ἐλέγχου ἀντοχῆς ὑλικῶν.
- Διαχωριστήρες ἐλαίου.

ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ καὶ ΟΡΓΑΝΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΦΥΣΙΚΗΣ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ κ. λ. π.

Ἀντιπρόσωποι ἐν Ἑλλάδι

«ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ»

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Ἑταιρεία Ἡλεκτρισμοῦ
ὁδὸς Τσῶρτσιλ 7 - Ἀθήναι - Τηλέφ. 25.391

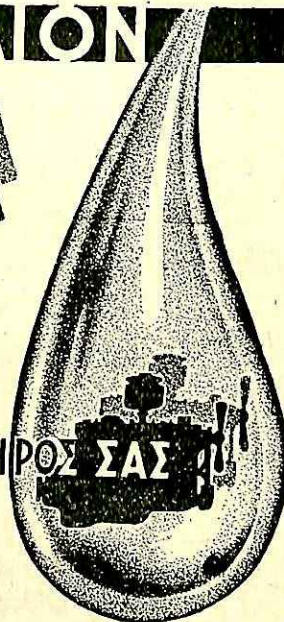

Το ΟΡΥΚΤΕΛΑΙΟΝ

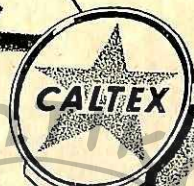
σου

ΔΙΤΗΛΑΖΙΖΕΙ

ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΤΗΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ:

ESSAR
Σ. ΠΕΣΤΗΣ & ΣΙΑ